FRATERNITATEA DIN SHAMBALA

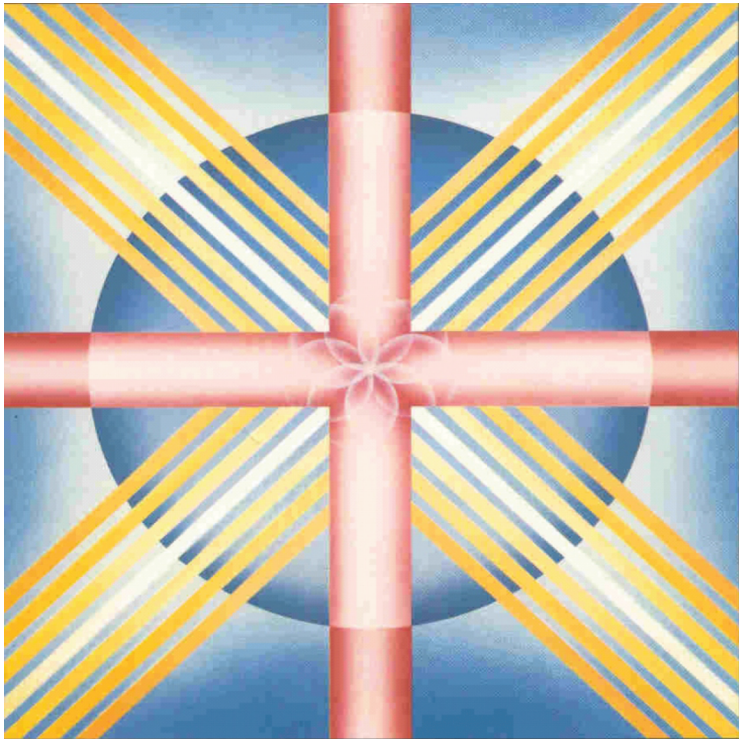

Jan van Rijckenborgh Catharose de Petri

FRATERNITATEA DIN SHAMBALA

Jan van Rijckenborgh
Catharose de Petri

2010
LECTORIUM ROSICRUCIANUM

Titlul original

DE BROEDERSCHAP VAN SHAMBALLA

Lectorium Rosicrucianum
Bakenessergracht 11 - 15
N1 20011 JS Haarlem
Olanda

ISBN 978 90 6732 357 4
Copyright © 2010 Rozekruis Pers
Haarlem - Olanda

Cuprins

I	Deşertul Gobi	5
II	Secretele deşertului Gobi	13
III	Mama Celor Vii	21
IV	Cele Şapte Căi spre Shambala	29
V	Insula lui Isis	37
VI	Cei din urmă	45
VII	Dubla natură a lui Elohim	52
VIII	Abisul Cunoaşterii	59
IX	Fiicele Pământului Sfânt	67
X	Fiii Yogăi şi ai Voinţei	74

Cuvânt înainte

Cartea noastră despre Fraternitatea din Shambala conţine textele prelegerilor ce s-au ţinut cu mai multă vreme în urmă, în templul Rozacrucii din Haarlem, Olanda. Întrucât aici este vorba despre mesajul Fraternităţii, adresat tuturor elevilor Şcolii, am păstrat şi în această publicaţie, pe cât posibil, forma de exprimare directă către auditoriu.

Acest mesaj este adresat acum către aceia care, în număr mare, caută adevărul. Sperăm şi ne rugăm ca inimile să se dovedească receptive şi că acest mesaj va crea ecoul necesar.

Catharose de Petri şi Jan van Rijckenborgh

I

Deşertul Gobi

Citându-l o dată pe înţeleptul chinez, Tschuang Tse, Helena Petrovna Blavatsky a spus: „Numărul lucrurilor ştiute de om, nu se poate compara cu numărul acelor lucruri pe care el nu le cunoaşte încă.” Ştiinţa omenească este, într-adevăr, sărăcăcioasă faţă de starea în care ar trebui să se afle, faţă de ceea ce ar trebui să fie ştiut. Bineînţeles, că atât în cosmos, cât şi în microcosmos sunt atâtea enigme, Logosul prezintă atâtea fenomene imense şi de nepătruns, aşa încât nu putem reproşa nimănui faptul că ştiinţa omenirii a rămas în urmă în această privinţă, faţă de Adevărul Universal.

Declaraţia poetului Psalmului 139[1]: *„O ştiinţă atât de minunată este mai presus de puterile mele”* - este deci mărturisirea sinceră a aceluia care este confruntat cu creaţia divină. Cu toate astea, ştiinţa omenească se dezvoltă adesea exact în sensul total opus manifestării divine. Din acest punct de vedere, citatul înţeleptului chinez se dovedeşte a fi foarte potrivit.

Această situaţie ar trebui să ne îndemne la o serioasă autoexaminare. Logosul nu răspândeşte fără sens şi la întâmplare Ştiinţa Universală, ci toate manifestările divine au, drept bază fundamentală, o necesitate, o logică absolută. De aceea, această cunoaştere pierdută este o acuză împotriva omenirii. Acest fapt are, din când în când, consecinţe foarte neplăcute pentru noi şi creează omenirii situaţii care o tulbură.

[1] În varianta ortodoxă este Psalm 138.6: *Minunată este ştiinţa Ta, mai presus de mine; este înaltă şi n-o pot ajunge.*

Astfel, încercarea Şcolii Spirituale de a readuce măcar o parte a omenirii la această bază a necesităţii şi la judecata absolută, ca să se poată crea apoi o reacţie corespunzătoare cerinţelor divine, este oarecum de înţeles. Chiar şi actuala publicaţie trebuie văzută din acest punct de vedere.

Nu dorim în niciun caz să ţinem un discurs, mai mult sau mai puţin interesant, despre secretele deşertului Gobi. Am dori mai degrabă să facem lămuriri asupra evenimentelor ce se vor petrece, ca ele să nu ne ia pe nepregătite.

Dorinţa noastră cea mai profundă este ca, împreună cu noi, să puteţi fi martorii acelor timpuri fericite, în care, nu numai că se va îndepărta vălul de deasupra părţii lumii necunoscute până acum, ci se va manifesta şi minunata operă a Naturii originare, împreună cu fiinţele sale superbe, necunoscute până acum, iar datorită lor vom putea înţelege motivele pentru care suntem numiţi microcosmosuri şi până unde se poate întinde cunoaşterea noastră despre Dumnezeu şi despre Natura originară. Părerea maselor este că, din cauza fluctuării evenimentelor sociale, politice şi economice, trăim vremuri măreţe; puţini sunt însă aceia pentru care ele înseamnă preludiul uluitor al unei transformări cosmice, care taie respiraţia. Această transformare se va realiza nu numai de sus în jos, ci şi de jos în sus.

Ca să ne putem da seama de toate lucrurile legate de aceasta, trebuie ca, într-o oarecare măsură, să cunoaştem secretul deşertului Gobi. Dezvăluirile legate de acesta nu sunt profanări, ci mai degrabă să le considerăm fructul epocii şi o „Fama Fraternitatis", o „Chemare a Fraternităţii", pentru toţi cei care au urechi să audă şi ochi să vadă.

Din inima deşertului Gobi, în Asia Centrală, unde se găseşte centrul activităţii Fraterniţătii Universale - fraternitate care se străduieşte pentru lumea noastră şi pentru

omenirea decăzută - de aici pornesc toate impulsurile.

Această veritabilă inimă spirituală a lumii, situată în locul cel mai greu accesibil al deşertului Gobi, este sursa, originea activităţilor spirituale ale tuturor focarelor despre care s-a discutat în ultimii ani: focarul din Australia, de la Marea Piramidă, coloanele lui Hercule de pe pantele sudice din Munţii Atlas, cât şi atelierele din Himalaya, precum şi alte centre de activitate, de exemplu, cele două aflate la cei doi poli ai Pământului, toate pornesc din acest centru şi chiar activitatea însăşi este condusă din acest loc.

Deşertul Gobi nu este de fapt un deşert de nisip, ci mai degrabă un pustiu uscat, o regiune de stepă. După criteriile noastre, este o întindere imensă şi mai inaccesibilă decât Gran Chaco din America de Sud. Mic este numărul acelora care au încercat şi au reuşit să pătrundă în inima deşertului, căci acesta este înconjurat de singurătate şi spaimă întunecată. Cu excepţia câtorva neînsemnate lucrări, nu există literatură despre acest teritoriu şi despre secretele lui, pentru că atenţia speculanţilor spirituali este îndreptată spre părţile binecunoscute ale globului pământesc.

Un text cunoscut este cel al lui Marco Polo, din secolul al XIII-lea, scris în închisoare. În această carte, autorul descrie drumul său spre China, pe traseul clasic al ceaiului, care traversează o parte a deşertului Gobi. Mai descrie spaima, panica şi respectul sfânt pe care le simt locuitorii din zonele limitrofe deşertului, faţă de acest teritoriu, din cauza numeroaselor apariţii fantomatice care îl vizitează.

Aceste fenomene se pot explica uşor pentru gnostici. În Gobi, eterii planetei sunt atât de concentraţi şi transparenţi încât, aproape pe neobservate, sfera eterică şi sfera chimică a lumii materiale trec una într-alta. Astfel, şi cu ochiul liber se poate perfect observa activitatea sferei reflectătoare. Acestea sunt fenomenele, care dau Gobi-ului

acel aspect înspăimântător şi care i-au asigurat posibilitatea de a rămâne necunoscut pentru cei profani, chiar şi până-n zilele noastre.

Totuşi, acest deşert a jucat întotdeauna un rol în cele mai vechi cunoştinţe universale. Încă de la începutul lumii dialectice, inima acestui teritoriu a fost cunoscută sub numele de „Ţara Sfântă a Fiilor lui Dumnezeu". Atunci când Biblia şi iniţiaţii relatează în legătură cu planeta noastră, despre Pământul Sfânt, în niciun caz nu este vorba despre acel teritoriu unde Evreii şi Arabii se înfruntă, echipaţi cu arme occidentale.

Toate impulsurile regeneratoare au pornit şi pornesc, sub formă de raze, din această inimă a lumii peste întregul Pământ, lăsându-şi urmele peste tot. Geniala construcţie a Marii Piramide, înţelepciunea şi puterea manicheilor şi albigenzilor, precum şi menirea Rozacrucii moderne, se pot explica tot din acest izvor unic. În această ţară sfântă se află sediul ordinului Fraternităţii Universale, sediul Ordinului Siddhilor.

Multe legende s-au ţesut despre deşertul Gobi, povestiri enigmatice, ce se bazează pe fragmentele aproape uitate ale evenimentelor istorice. Înţelepciunea străbună povesteşte, de exemplu, că acolo unde se află acum lacuri sărate şi teritorii pustii, cu mult înaintea culturii lemuriene, se afla o mare interioară de dimensiuni uriaşe. În inima acestei mări, locuiau, pe douăsprezece insule, „cei din urmă", „rămăşiţele" rasei divine.

Insulele erau de o frumuseţe sublimă. Locuitorii divini, numiţi „Fiii Yogăi şi ai Voinţei" sau „Adevăraţii Elohim", cunoşteau toate secretele naturii şi aveau în posesia lor Cuvântul de nerostit, actualmente pierdut. Ei cunosc tainele naturii originare şi le păstrează pentru cei care se arată demni de asta.

Această aglomerare de insule mai există încă, precum

o oază în deşertul Gobi. Toţi cei care cunosc Cuvântul secret ştiu acest lucru şi au acces aici. Crearea contactului obişnuit cu această oază a Gobiului este imposibilă. Tot teritoriul este păzit cu deosebită atenţie de intruşi, atât din aer cât şi pe uscat. Accesul este posibil doar prin şapte coridoare secrete, care sunt denumite simbolic cele şapte coridoare sau Căi subterane ale Shambalei.

Am primit sarcina de a vorbi cu Dumneavoastră despre toate aceste lucruri şi să vă facem în oarecare măsură cunoscută profunzimea înţelepciunii pe care omenirea a posedat-o cândva şi pe care a uitat-o. A sosit timpul îndepărtării voalului, dar nu dorim în niciun caz să rezolvăm în câteva propoziţii aceste lucruri sfinte, astfel încât mâine, în tensiunea nervoasă a zilelor noastre, să se şi uite.

S-a prorocit demult, că va veni timpul când toate lucrurile tainice se vor revela, dar în acelaşi timp s-a atras atenţia că vor apărea mulţi profeţi falşi. De aceea, omul să nu se încreadă în toate spiritele, ci să le examineze dacă sunt cu adevărat de la Dumnezeu. Biblia ne previne: *„Veţi recunoaşte astfel Spiritul lui Dumnezeu: fiecare spirit care mărturiseşte că Iisus Christos a apărut în trup, acela este de la Dumnezeu şi dacă vreun spirit nu mărturiseşte aceasta, nu este de la Dumnezeu."*[2]

Atunci când se produce o mare cotitură a lumii, tot ceea ce este ascuns în Dumnezeu, Absolutul, se va manifesta şi toată omenirea va fi confruntată cu viaţa perfectă, adevărată, a Împărăţiei Nemişcate. Această revelaţie, această manifestare, nu este de fapt o condamnare, ci este chemarea la înviere, la reînnoire, ca o mână de ajutor întinsă, în vederea unei regenerări. Această manifestare nu trebuie înţeleasă ca o demonstraţie publică, ci ca un sacrificiu de dragoste incomensurabilă, sacrificiu aproape imposibil de suportat din partea celor care s-au consacrat

[2] 1 Ioan 4.1-3

lui Dumnezeu pentru noi, cei care ne chinuim în suferinţă cumplită.

Când acest sacrificiu se împlineşte, atunci nu-l veţi putea recunoaşte ca fiind Spiritul Domnului, decât atunci când, ca o urmare incontestabilă a stării de elev, el poate fi legat de mărturisirea că Domnul Iisus Christos s-a întrupat. În acest caz, nu este vorba de o credinţă în evenimente istorice petrecute cu 2000 de ani în urmă, corespunzător cărora un anumit Iisus s-ar fi încarnat, ci este vorba despre manifestarea lui Iisus şi a radiaţiei Christice, în toată forţa şi frumuseţea sa, în propriul nostru corp, în propria noastră fiinţă.

Revelaţia ultimelor vremuri, ce precedă Marea Revoltă, va dărui oamenilor o viziune integrală a vieţii adevărate a omenirii originare. Bineînţeles că cele relatate atrag demascarea totală a tot ceea ce se poate numi speculaţie metafizică, atât în domeniul bisericii şi teologiei, cât şi în domeniul filozofiei şi că astfel, vor determina pe toţi, fără nicio excepţie, să decidă. De aceea nu mai este departe timpul când, uluit sau cu respect, cu spaimă şi înfiorare, mânios sau cu recunoştinţă se va vorbi de cele Şapte Căi ale Shambalei.

Revoluţia cosmică nu se referă numai la un proces de respiraţie intercosmică, cu schimbările terestre şi atmosferice care sunt neapărat legate de ea, ci se întreprinde totodată şi o încercare puternică pentru salvarea omenirii. După fiecare revoluţie cosmică, omenirea s-a cufundat din ce în ce mai adânc în iluzia şi materialitatea dialectică.

După părerea noastră, cultura lemuriană a oferit mai multe posibilităţi şi a fost mai măreaţă decât cultura Atlantidei, care a urmat. Acest lucru se poate spune şi despre cultura Atlantidei în comparaţie cu epoca noastră, ariană. În era următoare, din cauza condensării materiei, a corpului şi a limitării efectului razei spirituale, şi posibilităţile vor fi mult mai limitate. În această privinţă, omenirea zilelor

noastre se află la răscrucea celei mai misterioase crize. Din această cauză, revelaţia timpurilor ce vor urma va fi mult mai mare decât a fost vreodată, datorită importanţei extraordinare ce constrânge activităţile viitoare. Această revelaţie va trebui să servească ca bază a renaşterii a cât se poate de mulţi oameni. De aceea, Fraternitatea Universală îşi face auzită vocea.

Trebuie să învăţăm din nou Cuvântul salvator, demult uitat şi pierdut. Când Sfânta Scriptură a tuturor timpurilor vorbeşte despre acest *singur grai* al lui Dumnezeu, să nu înţelegeţi prin aceasta o colecţie, mai mult sau mai puţin valoroasă sau degradată, a unor documente, ci în primul rând trebuie să înţelegem *graiul mântuitor*, dătător de viaţă nouă, Calea, metoda, ştiinţa sfântă care conduce la atingerea vieţii universale în Împărăţia Nemişcată.

În oaza deşertului Gobi, teritoriu cosmic şi atmosferic special pregătit în mod natural ştiinţific, se manifestă Fraternitatea Universală, denumită în limbajul iniţiaţilor „cei din urmă". Dacă deschidem Biblia sau alte cărţi sfinte ale popoarelor, atunci găsim multe întâmplări voalate despre aceşti „cei din urmă". Ultimii reprezentanţi ai raselor antice au fost conduşi aici, după ce ceilalţi au pierit cu toţii. Din aceste scrieri întotdeauna s-au născut răstălmăciri, dacă s-au luat „mot à mot."

„Cei din urmă" este denumirea mistică a acelora care, în drumul lor spre viaţa originară, ies din cortegiul lumii dialectice. Cei care vor aparţine de „cei din urmă", aceia sunt acceptaţi într-un nou cerc de existenţă, pe când toţi ceilalţi păşesc pe calea obişnuită a omenirii dialectice, cu posibilităţile obişnuite ale menirii naturale.

Să vă fie dat, Dumneavoastră tuturor, ca împreună cu noi să vă puteţi cufunda în „Adâncul Ştiinţei Universale", iar manifestarea Fiilor Înţelepciunii din Ţara Sfântă, ascunsă, să vă conducă la Renaştere.

Cele Şapte Căi ale Shambalei se deschid larg pentru Dumneavoastră, trebuie doar să mergeţi pe ele. Fie, să vi se manifeste Cuvântul, cel de nerostit şi încă pierdut, acum şi în vecii vecilor.

II

Secretele deşertului Gobi

Oaza minunată a deşertului Gobi, focar pământesc al Fraternităţii Universale, este păzită în mod absolut sigur de orice pătrundere. Chiar şi cele mai moderne instrumente tehnice ar eşua dacă ar încerca să pătrundă în această ţară cu adevărat sfântă. Teritoriul amintit este păzit de numeroase spirite ale naturii, iar situaţiile atmosferice sunt în aşa fel încât, oricine ar îndrăzni să profaneze inima Gobiului, ar fi oprit de cea mai îngrozitoare vreme.

Cel care doreşte să se apropie de această inimă a lumii, acela trebuie să înveţe din nou Cuvântul uitat. Pentru prevenirea oricărei mistificări, dorim să vă luminăm cu privire la Cuvântul uitat şi pierdut, în măsura în care suntem meniţi pentru acest lucru. Înţelegeţi că, despre acest subiect, am putea filozofa la infinit; dacă ar fi să ne adâncim în toată literatura ce tratează această problemă, am ieşi înzestraţi cu o cunoaştere extraordinară. Dar la ce ne-ar folosi?

Filosofia este de fapt cheia ştiinţei, dar trebuie să fim capabili să turnăm această filosofie în forma unei chei ce se potriveşte la Poarta Universală Eternă şi să o putem folosi cu succes. Dacă nu, atunci chiar şi filozofia devine un balast. De aceea spune Biblia: *„Fericiţi sunt cei săraci cu duhul”*. Ce avantaj extraordinar au aceia care se apropie de misterele lui Dumnezeu fără prejudecăţi, cu sinceritatea şi naivitatea unui copil. Adesea, reacţia acestora faţă de Şcoala Spirituală este remarcabil de pură.

S-ar putea să recunoaşteţi cuvintele unui înţelept clasic: „Cel care acumulează ştiinţă, acela multiplică

durerea", adică cel care nu este capabil să aplice ştiinţa, acela duce o povară aproape insuportabilă. Precum orbeşte cel care priveşte îndelung la soare, tot aşa păţeşte şi acela care se îndoapă cu filozofie, fără s-o înţeleagă. Organele sale de percepţie degenerează.

Ani de-a rândul, Şcoala Rozacrucii a fost privită de mulţi drept un institut unde puteau veni să-şi îmbogăţească cunoştinţele filozofice. Şcoala Rozacrucii ar fi însă foarte săracă şi foarte *periculoasă* dacă n-ar fi decât atât, dacă ea n-ar însemna ceva mai mult. În spatele aparenţei exterioare a Şcolii, se află acel Corp cu ajutorul căruia şi în care elevul înnobilat poate să înveţe făurirea cheii care-i va permite să deschidă poarta.

Vă atragem atenţia asupra conţinutului unui ritual de-al nostru: „Vă asigurăm asupra faptului că, deşi extraordinar de preţioase, comorile noastre sunt ascunse într-un mod atât de simplu, încât cercetările trufaşei ştiinţe eşuează."

Deşi mulţi au fost aceia care au căutat cu entuziasm, nu au reuşit să găsească Şcoala Interioară, atelierul în care se munceşte pe baza unicei pietre unghiulare. Ei i-au deranjat pe cei activi cu ironii, i-au tulburat cu învinovăţiri şi i-au privit cu indiferenţă. S-au îmbuibat cu fragmente din literatura Şcolii, dar pentru că n-au reuşit să treacă de Pridvor, s-au îndepărtat de Şcoală, cu durerea îndelungată a cunoaşterii neasimilate. Cheia nu se poate fura, nici cumpăra, nici crea cu ajutorul filozofiei.

Ca individul să poată trece de pe pragul Pridvorului în Sanctuar este nevoie de o muncă complet diferită. Din acest motiv, ritualul sus-numit să fie un avertisment pentru elev: „Deşi mii şi mii s-au apropiat de ea, clădirea noastră este imposibil de atins şi este ascunsă pentru lumea înrăită."

Am vrut să vă atragem atenţia cu privire la toate acestea, înainte ca să începem să vorbim despre Cuvântul uitat şi pierdut. Cel care interpretează declaraţia noastră

ca fiind broşură de filozofie, acela îşi leagă doar o nouă piatră de moară de gât. Cel care însă poate extrage din ea înţelepciunea practică, acela va simţi şi îndemnarea spre francmasoneria personală. Va învăţa să creeze cheia la lumina sfeşnicului interior înşeptit. Acest sfeşnic să vă fie lumină pe cărare şi să vă fie lampă în faţa paşilor.

De-a lungul secolelor s-au găsit ezoterişti în opinia cărora Cuvântul uitat şi pierdut ar fi o mantra, o formulă magică, care trebuie spusă într-un mod ritmic, cu ajutorul laringelui. Alţii însă, cu restricţii filozofice şi doar într-o anumită măsură, consideră pe drept Cuvântul unic ca fiind cuvântul mântuitor al vieţii, metoda, ştiinţa sfântă spre viaţa universală a Împărăţiei Nemişcate.

Trebuie să înţelegeţi însă, că acest Cuvânt pierdut se ridică *dincolo* de metodă, *dincolo* de scrierea sfântă, *dincolo* de concepţia filozofică. *Cuvântul uitat este un modus vivendi, o stare de existenţă.* Elevul Pridvorului poate vedea cum se risipesc norii şi cum se deschide cerul, el *poate* zări Ţara Sfântă în depărtare, aşa cum le-a apărut eroilor credinţei despre care vorbeşte Scrisoarea lui Pavel către Evrei, dar nu poate intra acolo. Nu poate rosti încă Cuvântul care i-ar putea defini fericirea imensă. Impulsul Cuvântului freamătă în jurul lui, revine fără încetare, ca şoapta vieţii ne-născute încă.

Dumneavoastră şi nouă ni se permite să auzim ceva despre viaţa ce urmează să se nască, întrucât în ultimele zile ale acestei epoci, cei din urmă din deşertul Gobi doresc ca, în lumina unei noi manifestări, să facă cunoscută Cărarea care duce din Pridvor spre Sanctuar.

Un lucru este sigur: în câmpul de viaţă ezoteric există mereu o mare deziluzie. Numeroşi sunt cei care se retrag, obosiţi şi disperaţi. Toate acestea nu micşorează însă interesul. Este ca şi cu ţânţarii atraşi de flacăra lumânării: lumina îi atrage cu forţă şi le este fatală.

S-ar putea ca Dumneavoastră să vă interesaţi intens de Rozacruce. Încă de acum vă putem prezice că, într-o bună zi, din moment ce veţi crede că v-aţi înşelat, că aţi cunoscut greşit sau aţi fost decepţionat, păcălit, deziluzionat, acest interes se va transforma în indiferenţă. Care este oare motivul? Motivul este că Dumneavoastră confundaţi Şcoala exterioară cu cea interioară. Individul se zăreşte în Pridvor în zdrenţele sale mizerabile. Iar pentru că toţi îşi văd doar propriile oglindiri în ceilalţi, se creează tensiuni şi după aceea vine explozia.

Recunoaşteţi în acestea o lege a naturii? Să ne imaginăm doar că o sută de elevi se află în Pridvor şi se consideră a fi nedemni în mod absolut de a intra în Sanctuar. Ce se va întâmpla? Într-un fel sau altul se vor goni reciproc. Cu această autodistrugere, Pridvorul se va autopurifica mereu, iar Conducerea Şcolii rareori va trebui să ajute un pic în aceasta privinţă. Astfel se creează loc noului grup, care ori intră în Sanctuar, ori se autopofteşte afară.

Dacă Dumneavoastră, în mod absolut nou şi lipsiţi de orice vechi motivaţii, căutaţi Sanctuarul în mod absolut diferit, atunci avem să vă spunem ceva.

Sanctuarul se găseşte undeva în Asia de Mijloc, exact în centrul unui pustiu, în inima deşertului Gobi. Ca să intraţi în el, ca să faceţi parte din el, nu este însă nevoie să vă deplasaţi acolo. Ţara Sfântă a Siddhilor se poate proiecta oriunde - chiar şi în mediul Dumneavoastră. Orişiunde s-ar afla actualmente fraţii şi surorile deşertului Gobi, împrăştiaţi pe toată suprafaţa pământului, sunt totuşi în absolută unitate şi sunt conştienţi că locuiesc „pe douăsprezece insule” şi că nimic nu îi desparte.

Dacă pentru găsirea vieţii adevărate şi a căii, cineva începe călătorii spre Nord, Sud, Est sau Vest, atunci acela a şi ratat direcţia. Există o viaţă şi o existenţă de viaţă, în care dispar total: timpul şi spaţiul, distanţele şi barierele.

Elevul doar atunci este capabil să evalueze importanţa omniprezenţei, dacă a recâştigat această viaţă. A devenit atunci acel EU SUNT. Atunci el este peste tot, el este în toate sanctuarele şi totodată el este asemenea glasului predicatorului în deşert, care ne atrage atenţia: „Neteziţi Calea Domnului!"

Ce înseamnă netezirea Căii Domnului? Este oare efectuarea unei munci sociale, politice, economice sau religioase? Nu, înseamnă însă că Dumneavoastră trebuie să neteziţi Calea Dumnezeului ce există în Dumneavoastră. Împărăţia Domnului există în interiorul Dumneavoastră. Aţi auzit, Domnul a tot ce e viaţă a declarat aceasta. Eminenţii tuturor misteriilor au transmis acest mesaj. Dacă neteziţi Calea Domnului în propria împărăţie microcosmică, atunci va veni vremea când Îl veţi vedea venind de pe celălalt mal al Iordanului.

Nenumăraţi oameni suferă de prostia extraordinară, de stupiditatea clasică de a-şi netezi calea pentru *sine însuşi*. Ar fi în stare de orice, doar să se vadă pe *sine însuşi* venind de pe celălalt mal al Iordanului, ca fiind înviat şi iluminat de Spiritul Sfânt! Astfel înţeleg conceptul francmasoneriei.

Învăţaţi însă de la Sfântul promotor al Evangheliei veşnice: *„El trebuie să crească, iar eu trebuie să mă micşorez"* - *„El este Cel care vine după mine şi care a fost înaintea mea"* - *„Eu nu sunt vrednic să-i dezleg cureaua sandalelor"*.

Cunoaşteţi aceste cuvinte? Bineînţeles. De mulţi ani vorbeşte astfel Rozacrucea modernă. Regretabil este, însă, să vedem şi să auzim felul în care unii elevi rup gramatica acestei limbi sfinte. Înţelegeţi, se doreşte ca Dumneavoastră să fiţi din nou învăţaţi rostirea Cuvântului pierdut şi uitat, şi se mai doreşte să vi se mărturisească despre viaţa nenăscută încă! Se doreşte ca Dumneavoastră să recăpătaţi cunoştinţa făuririi cheii!

Ascultaţi! Drumul spre inima deşertului Gobi este doar unul singur. Cuvântul Gobi înseamnă „nucleu",

„inima lumii”. Conform limbajului sacru, în această ţară locuiesc Fiii Leului. Dacă doriţi să vă alăturaţi lor, atunci, asemănător lui Ioan, Vestitorul, Dumneavoastră trebuie să parcurgeţi drumul stingerii eului, pregătind astfel drumul Domnului.

Cum trebuie străbătut drumul stingerii eului? Vă spunem şi aceasta. Trebuie să renunţaţi la toate capacităţile eului din această natură. Este necesar să spargeţi toate cătuşele eului. Vi se cere să liniştiţi toată dinamica eului, să micşoraţi perfect raza lui de acţiune şi să reduceţi la un minim biologic toată esenţa nucleului dialectic de conştiinţă.

Înţelepciunea Universală numeşte rezultatul acestui proces starea de „pruncie”. Un copilaş nu cunoaşte probleme - este doar o fiinţă mititică cu activitate biologică. Poate trăi, poate să crească, poate avea sănătate şi poate corespunde condiţiilor obişnuite ale funcţiilor vieţii. Elevul Şcolii Spirituale, dornic de a netezi în sine Calea Domnului, trebuie să se reîntoarcă la această stare, trebuie să se aducă pe sine însuşi în această stare. Trebuie să devină ca un „copil”. Nu însă cu stupiditatea obişnuită a omului religios, care-şi iroseşte fiinţa biologică în aşteptarea negativă a celeilalte lumi. Nu astfel trebuie să atingă starea de copil, ci trebuie ca elevul să năzuiască la starea nevinovată a lui Ioan. Autorul Psalmilor vorbeşte despre un astfel de elev:

„Căci el închide zăvoarele porţilor tale
şi binecuvântează pe copii înăuntru.
Dacă nu zideşte Domnul o casă,
degeaba lucrează cei ce o zidesc;
dacă nu păzeşte Domnul o cetate,
degeaba veghează paznicul.
Degeaba vă sculaţi de dimineaţă
şi vă culcaţi târziu,

ca să mâncaţi o pâine câştigată cu durere;
căci preaiubiţilor Lui, El le dă pâine în somn."

În Noul Testament putem citi astfel:

„Tu ai scos laude din gura pruncilor
şi din gura celor ce sug.
Şi acolo unde aţi devenit copii,
acolo Dumnezeu a trimis
Spiritul Fiului în inimile voastre."

Aici este vorba despre acea formulă gnostic-ştiinţifică, cu care, în cursul unui proces, eul dialectic poate fi redus până la un minim de funcţionare biologică. Atunci marele miracol devine realitate: în sistemul microcosmic se ridică Celălalt, iar acest Fiu al Domnului preia conducerea întregii opere. Această nouă stare de existenţă animă toate capacităţile eului dialectic devenit copil şi umple în totalitate fostul câmp de acţiune. El este regele nou născut, acel Eu Sunt. El face omul, care trăieşte încă aici, să se înstrăineze, dar în aşa fel încât nu mai există extraordinarele tensiuni şi suferinţe ale eului dialectic.

Căci acel individ, care s-a stins din punct de vedere al eului dialectic, nu este oare precum un copil? El nu mai poate fi influenţat de sfera reflectoare, la fel cum un prunc trăind într-o stare biologică pură este imposibil de atacat de către puterile infernului. Un astfel de om este o fiinţă dublă: un om Ioan, care renunţă, şi omul Iisus, care preia conducerea.

Conform stării sale de nou-născut, el a devenit cetăţeanul Christianopolisului; a înflorit în adevărata inimă a lumii şi poate intra în oaza din Gobi; este posesorul cheii, iar porţile infernului nu mai au putere asupra lui.

Acesta este Cuvântul pierdut şi uitat. Este rostibil şi trebuie şi rostit, dar nu de Dumneavoastră, ci de El, de

Celălalt, care trebuie să învie în Dumneavoastră. Casa trebuie zidită de acest Celălalt, de Domnul; căci în zadar muncesc pe ea masonii acestei naturi. Dacă nu Domnul este cel care păzeşte cetatea, păzitorul veghează degeaba. Toată osteneala naturii biologice este de prisos. Nu merită sculatul devreme sau culcatul târziu, mâncarea pâinii grijii. Domnul adevăratei Căi se naşte ca prin minune. Se naşte din misterul Fecioarei Maria, aceasta însemnând reviriment după natură. Înţelegeţi deci mesajul Fraternităţii:

„Pruncia îl moşteneşte pe Domnul,
doar acest fruct realizează răsplata.”

III

Mama Celor Vii

Ştiţi acum că nimeni nu se poate apropia de inima Fraternităţii Universale, dacă nu cunoaşte Cuvântul uitat şi pierdut şi dacă nu este capabil să-L şi rostească. De asemenea, aţi auzit cum elevul pe cale poate să descopere din nou acest Cuvânt, căci precum am mai spus-o, acest Cuvânt este o stare a „existenţei", o intrare în Împărăţia Nemişcată. Acest fapt, omul naturii obişnuite nu este în stare nici să-l realizeze şi nici să-l sărbătorească, căci acesta posedă un spirit, un suflet şi un trup, care din punct de vedere structural şi fundamental, sunt incapabile de a lua parte la viaţa nouă.

Astfel, cultivarea intelectuală sau spirituală a unui asemenea om este totalmente lipsită de sens. În primul rând, pentru că în acest mod nu ar putea avea parte de mântuire şi în al doilea rând, o cultivare a ceva ce nu există în Dumnezeu, ar fi o piedică mare pe drumul mântuirii. Aceasta este cauza pentru care esenţa eliberării trebuie văzută absolut din alt punct de vedere, iar sfintele scrieri interpretate corespunzător unei alte înţelegeri.

Ca om dialectic trebuie să învăţăm să înţelegem că este necesară o moarte, moartea după această natură, pentru a putea învia cu adevărat. S-a arătat de-a lungul veacurilor, mereu din nou, că omul nu înţelege această teorie fundamentală. Pricina este o greşită capacitate de înţelegere, din cauza căreia apare repetat, la diferitele încercări, cultivarea personalităţii. Din punctul de vedere al ştiinţei transfigurării, înainte de toate este necesară

examinarea minuţioasă a conceptului de „om”.

Conform ştiinţei transfigurării, omul este un sistem compus, un ansamblu de fenomene cuprins într-un sistem, zămislit într-un tot întreg, după un anumit plan. Astfel, noi vorbim despre microcosmos. În acest microcosmos apar fenomene nedorite care s-au creat din pricina păcatului şi care sunt susţinute de păcat. În microcosmos există însă şi posibilităţi de dezvoltare, cândva realizate până la desăvârşire, dar care, din cauza restricţiilor de-a lungul perioadelor, au regresat la starea de atomi-germeni. În ştiinţa transfigurării sunt cunoscute diferite raze ale spiritului, care au efect în interiorul microcosmosului. Ceea ce în filozofia noastră numim om dialectic, nu este altceva decât rezultatul şi esenţa unei astfel de raze a spiritului.

Toată esenţa dialecticii, ceea ce se referă la modalităţile ei de exprimare, la rezultatele ei, dar şi la cauza ei, toate trebuie să moară, să se predea pieririi, pentru ca omul adevărat să se poată manifesta din nou. Acest întreg proces este numit de Învăţătura Universală: renaştere, transmutare sau nuntă alchimică. Metoda care stă la baza acestui proces, ca magie sau ca alchimie, naşte ca rezultat: *cunoaşterea şi aplicarea Cuvântului uitat şi pierdut*.

Să presupunem că Dumneavoastră aţi găsit cheia şi că sunteţi gata de această moarte fundamentală. Atunci, ştiţi că această moarte este de fapt regresarea întregii fiinţe a eului dialectic până la un minim biologic, până la starea de pruncie, la starea de copil, despre care putem citi în Ioan, capitolul 3. Dacă vă aflaţi pe această bază, atunci continuarea comunicării noastre despre Fraternitatea Siddhilor, despre locuitorii din inima deşertului Gobi, are sens.

Cum trebuie să pătrundă elevul până la această inimă? Aceasta este întrebarea pe care elevul trebuie să şi-o pună mereu, iar dacă întrebarea a devenit aproape rugăciune, atunci întotdeauna vine răspunsul, perfect corespunzător

stării de a fi a elevului.

Teoretic şi logic, există doar un singur răspuns la astfel de întrebări. Acest singur răspuns conţine însă nenumărate aspecte şi raze, precum şi unica lumină solară se divizează într-o infinitate de raze. Astfel, şi răspunsurile la care ne referim sunt o succesiune de raze, pe care elevul le receptează parcurgând cărarea, deci raze care ajung la el de-a lungul drumului. Aceste raze alcătuiesc pentru el unica treaptă luminoasă *spre unicul ţel*.

Practica vieţii a dovedit deja de multe ori că nu are rost ca un căutător să fie încărcat cu razele Luminii Universale, dacă el nu este încă înnobilat pentru ele. Căci el nici n-ar fi încă în stare să le recunoască, nici să răspundă sau să reacţioneze la ele, pur şi simplu pentru că, în constelaţia câmpului său de respiraţie, nu există încă concentraţie de eteri curaţi.

Deoarece cărarea este un mers al eternităţii, în mod sigur şi razele vor fi veşnic diferite, gloria lor creşte din ce în ce mai mult, lumina lor devine mai intensă, puterea mai dinamică şi mai imensă.

În această lumină trebuie văzute şi străduinţele actualei Fraternităţi Universale. În prezent, Fraternitatea dezvoltă radiaţia ce corespunde stării actuale a omului şi a omenirii. Deci, întrebarea: „Cum poate elevul să ajungă la inima lumii?" capătă o nuanţă nouă, presantă.

Răspunsul nu se poate găsi în filele pergamentelor îngălbenite, nici în a repeta, fără a înţelege, ceea ce-au zis bătrânii despre acest subiect. Trebuie auzită şi înţeleasă bătaia de Acum a inimii. Dacă sunteţi capabili să o faceţi, atunci răspunsul, ca o noutate radiantă, va veni la Dumneavoastră şi totodată veţi ştii şi veţi înţelege şi spusele anticilor.

Aţi auzit deja adesea vorbindu-se despre deşertul Gobi ca despre un nucleu universal al Fraternităţii Mondiale situat în Asia de Mijloc. Acolo, din punct de vedere geografic, există într-adevăr un focar gigantic,

universal, un punct de tangenţă al Împărăţiei Nemişcate: adevăratul Pământ Sfânt al Fiilor Yogăi şi ai Voinţei. Cu toate acestea, în ceea ce ne priveşte, puteţi chiar uita aceasta sau chiar a o nega. Ascultaţi chemarea Fraternităţii, ce porneşte din vocea şi focarul aflat în imediata apropiere a Dumneavoastră şi înţelegeţi bine că pentru a răspunde acestei chemării, Dumneavoastră trebuie să parcurgeţi un drum prin deşert.

În privinţa conştiinţei, în privinţa sufletului şi a materiei, viaţa Dumneavoastră biologică este un deşert, un pustiu uscat, în care trăiţi şi existaţi. Ştim cu toţii foarte bine că există milioane de oameni care neagă această situaţie în acest câmp de existenţă şi este posibil ca nici Dumneavoastră să nu împărtăşiţi părerea noastră. S-ar putea să nu consideraţi curgerea normală a vieţii ca fiind mers în deşert; este posibil să nu găsiţi deloc că viaţa dialectică ar fi uscată şi stearpă. Astfel, s-ar putea să negaţi ferm starea de a fi într-o izolare mortală. Este posibil să fie aşa, pentru că viaţa poate fi chiar frumoasă şi plină de strălucire pentru unii. Să luăm, de exemplu, numeroşii artişti ai naturii noastre, care exprimă această convingere în nenumărate feluri.

Astfel, descoperirea faptului că viaţa pământească este un pustiu, este de fapt o formidabilă autodescoperire, dar în acelaşi timp este şi o mare graţie. Ba chiar mai mult decât aceasta, o putem considera ca fiind naşterea unei noi înţelegeri despre viaţă. Graiul iniţiat o şi numeşte naştere, care însă se întâmplă, încă în întregime, pe planul orizontal al dialecticii. Este naşterea Precursorului, a omului deşertului: naşterea lui Ioan.

Precum putem citi despre acest personaj în Evanghelie, astfel trebuie şi elevul să se nască ca locuitor al deşertului. Trebuie ca cioburile să-i cadă din ochi, ca să vadă lumea aşa cum este ea! Un astfel de elev nu mai spune

atunci că „eu trăiesc, eu sunt", căci ştie că nu este o creatură vie, ci una muritoare. Adevărul cel mai mare al acestei sfere de existenţă este moartea, iar viaţa este aparenţă doar.

Ştiţi, desigur, că toate fiinţele care se manifestă într-un câmp de existenţă, îl numesc pe acesta „Mama Lumii". Vorbesc despre ea multitudinea legendelor şi a simbolurilor. Astfel, elevul care a atins faza deşertului poate numi natura obişnuită „Mama Morţilor". În lumina înţelegerii lui Ioan, existenţa în acest câmp este o existenţă de moarte, deci nu o trăire laolaltă, ci o moarte laolaltă. Deoarece o fiinţă a morţii nu are adevărata şansă de a trăi, se va înţelege acum de ce Biblia denumeşte această stare cu noţiunea de „stearpă". De aceea, Elisabeta, mama lui Ioan, este numită neroditoare, stearpă.

Dacă Dumneavoastră veţi fi în stare să pătrundeţi la recunoaşterea propriei stări nefertile, atunci aceasta înseamnă că pustietatea, singurătatea şi moartea, care întreţes această viaţă dialectică a deşertului, au devenit conştiente în fiinţa Dumneavoastră. Aceasta înseamnă conştientizarea activităţii suflului de viaţă în această natură a morţii. Din suflul de viaţă al naturii morţii şi colaborarea acestuia cu Mama Morţilor, din interacţiunea eterilor planetari cu acest câmp de existenţă, se creează fenomenul dialectic al morţii.

Dacă aţi ajuns la *această descoperire*, atunci vă aflaţi în mijlocul deşertului Gobi; atunci vă aflaţi la marginea oazei enigmatice a Fraternităţii Universale. Dacă aţi atins această stare de conştientizare, atunci aţi făcut primul şi cel mai important pas spre netezirea Căii Dumnezeului existent în Dumneavoastră. În această fază a vieţii apare legătura cu Mama Celor Vii.

Este foarte important să aflăm cine şi ce este Mama Celor Vii. Ea alcătuieşte centrul noii strădanii a lui Dumnezeu şi este numită în filozofia noastră, „noul câmp de viaţă". Este un câmp al vieţii, în care apare noul Adam, care stă drept în faţa lui Dumnezeu, care radiază într-un

nou câmp al devenirii.

Mama Celor Vii este câmpul de dezvoltare al noilor eteri. Această mamă se mai numeşte şi Maria, pentru că legătura cu ea se poate atinge doar printr-o perfectă şi totală întoarcere, prin despărţirea definitivă de natura înşelătoare şi prin faptul că omul se regăseşte pe sine în deşertul naturii morţii.

Să presupunem că există un elev care se ridică din starea „stearpă" în realitatea acestui câmp de existenţă. Acest elev va zdrobi, structural şi fundamental, absolut tot ce provine de la Mama Morţilor, referitor la conştiinţă, la spirit şi trup. Înseamnă că va da morţii tot ceea ce aparţine morţii. Adică, cu alte cuvinte, el se va autoanihila din cauza existenţei sale nelegiuite, căci intenţia lui Dumnezeu n-a fost ca omul să apară sub această formă în sfera actuală de viaţă.

Dorim în mod accentuat să atragem atenţia cititorului asupra faptului că această autodistrugere nu înseamnă, în nici un caz, sinuciderea înţeleasă în mod obişnuit, ci înseamnă neutralizarea a tot ceea ce este profan în microcosmos. Celui care nu şi-a început încă drumul în deşert, aceluia acest proces i se pare a fi lichidarea întregii existenţe. Pentru un astfel de om, neutralizarea este într-adevăr o sinucidere. De aceea, mulţi n-au vrut să accepte această învăţătură aparent „îngrozitoare".

Cel care se află însă în deşert, acela va înţelege în întregime despre ce este vorba. Fără îndoială va şti că, în sistemul microcosmic, se află un alt centru de existenţă, un alt nucleu de conştiinţă, care trebuie înviat. Acest om va şti şi faptul că Celălalt este capabil să trăiască cu adevărat, din momentul în care propria lui existenţă este una de muritor. Va şti că Celălalt doar atunci se va putea elibera, dacă personalitatea lui se apropie de final.

Un astfel de om îl va înţelege şi pe Ioan când spune: „După mine va veni unul care este mai puternic decât mine; după mine va veni unul care a fost înaintea mea!"

Pribeagul pustiului ştie că abnegaţia nu este o anumită jertfă în sensul obişnuit, ci ea este însăşi eliberarea vieţii adevărate.

Dacă această dezvoltare tocmai se află în derulare la elev, atunci în microcosmos, în jurul persoanei dialectice, se poate observa dezvoltarea unei alte capacităţi. Conştiinţa originară se eliberează. Ca urmare a schimbării bruşte, se realizează trezirea.

În microcosmos vor apărea noi puteri, care la început vor lua în folosinţă personalitatea părăsită a omului Ioan. Atunci, acesta va putea rosti Cuvântul pierdut şi uitat şi va şti că este acceptat într-o nouă substanţă de viaţă. În acest câmp se va trezi Omul Nou. Omul adevărat se va desprinde şi se va realiza în câmpul de dragoste, în domeniul întreţinerii şi îngrijirii Mamei Celor Vii.

Noul câmp de viaţă nu este deci o noţiune filozofică, ci este de o imensă valoare actuală. Această valoare actuală nu se poate explica prin firea pământească, nici prin sfera de existenţă a morţii, şi mai puţin dinăuntrul imperiului morţilor. De aceea, noul câmp de viaţă ne este oferit, foarte concret şi absolut, ca fiind „aici". Fraternitatea Universală face o incursiune în câmpul nostru de existenţă, ca să se poată apropia de noi - dacă suntem cu adevărat „oameni de tip Ioan". Cu ajutorul noului câmp de viaţă este posibil să se realizeze aici, în acest pustiu domeniu al morţii, un contact foarte hotărât şi bine organizat. De aceea vorbim cu Dumneavoastră despre Fraternitatea deşertului Gobi.

Expresia „Mama Celor Vii" nu este mistică sau simbolică, ci ea este adevărata Mamă Sfântă, care doreşte să vă primească în radiaţia ei de dragoste, dacă prin expresia de „Dumneavoastră" înţelegeţi microcosmosul, şi referitor la a Dumneavoastră apariţie a morţii, doriţi să începeţi călătoria în deşert.

Ne rugăm împreună, să ne întâlnim în pustiu, în

deşert, pe drumul spre a noastră şi a tuturor mamă, spre Mama Celor Vii:

Împreună cu Tine, o, Tu, Purtătoare a Sfintei Forţe de Viaţă, ieşim şi ne ridicăm din pericol;

Împreună cu Tine intrăm în viaţa mântuitoare;

Împreună cu Tine atingem ţelul noii noastre zile de revelaţie;

Împreună cu Tine parcurgem orbita vieţii noi;

Împreună cu Tine intrăm în lumina veşnică.

În strălucitoarea Ta dragoste descoperim păcatele noastre;

În Tine descoperim povara păcatului nostru;

În Tine cade vălul de pe marele secret al peregrinării noastre în deşert;

În Sfinţenia Ta se-ntunecă pierzania noastră.

Prin Tine descoperim Sinele nostru superior;

Prin Tine devenim conştienţi de înălţarea noastră;

Prin Tine se aprinde în noi fapta eliberatoare;

Prin Tine freamătă în noi respiraţia divină de viaţă, de la o bătaie a inimii la alta.

O, Roză, ce-mi înfloreşti pe cruce,
Fie, ca Tu să absorbi lumina lui Dumnezeu,
şi, în această vale de-ntuneric şi de spini,
să transformi lumina în mântuire.

Doar atunci putem pronunţa, împreună cu Fraţii mai în vârstă:

„Iisus, noul Fiu al lui Dumnezeu, este totul pentru mine!”

IV

Cele Şapte Căi spre Shambala

Oaza misterioasă se află în centrul inaccesibil, nemărginit al deşertului Gobi. Această Ţară Sfântă, în care care n-a păşit încă nici un neiniţiat, mai este numită şi Shambala, ceea ce înseamnă „Oraşul Zeilor".

Shambala este centrul activităţii Fraternităţii Universale, în măsura în care această Fraternitate se străduieşte pentru natura dialectică. Shambala este câmpul de forţă al ajutătorilor divini, un câmp de forţă care nu se explică, din niciun punct de vedere, din această natură, care nu susţine nicio legătură cu sfera materiei, nici cu sfera de reflexie, şi totuşi, spre ajutorul nostru al tuturora, el este prezent în această natură pământească.

Efectul Şambalei se poate asemui cu cel al unui transformator. Shambala, Oraşul Zeilor, transformă substanţa de viaţă universală, precum şi străduinţa universală a Logosului, la o tensiune pe care o poate suporta lumea şi omenirea. Shambala este deci un teritoriu sau punct de legătură, din care pornesc sugestii, intenţii, vibraţii şi radiaţii în direcţie orizontală, peste lumea întreagă. Shambala este atingerea imanentă a unei realităţi transcendente.

Din acest Oraş al Zeilor pornesc şi trimişii autentici către omenirea rătăcită. Aceşti trimişi îşi efectuează muncile sub cele mai diferite nume, pretutindeni unde este de dorit şi necesar. Shambala este poarta ce se deschide spre viaţa originară, ea este unica şi absoluta poartă a mântuirii. Shambala este cheia spre viaţa nouă, strălucitoare.

S-ar putea ca mulţi să găsească neobişnuit faptul că

poate fi vorba despre un punct al atingerii divine, care se poate defini exact geografic. Însă nu este oare mai straniu dacă omul îşi aşteaptă mântuirea de la sfera de reflexie, de la locul de staţionare al morţilor, care şi-au pierdut cea mai mare parte a corpului şi care, din această cauză, trebuie să se refacă din infirmitate, cu o reîncarnare ireversibilă? Nu este oare mai straniu dacă omul, pentru salvarea sa sufletească, se adresează unei instituţii religioase, care nu se distinge de viaţa pământească şi dialectică decât prin faptul că reprezentanţii ei vorbesc un limbaj care, de altfel, nu corespunde deloc cu propria lor realitate? Nu este oare mai ciudat şi mai puţin lipsit de logică, de a presupune, în abstract, un Dumnezeu care guvernează şi există în ireal?

Este extrem de bizar faptul că atât de puţini oameni, receptivi la metafizică şi la spiritualitate, au ajuns să descopere că s-au pierdut în mistificările cele mai neverosimile. Fără exagerare se poate constata: toată viaţa metafizică s-a înfundat în braţele sferei de reflexie. Toată lumea întreabă morţii, depind de ei şi se străduiesc să-i urmeze.

Consecinţa acestor lucruri este îmbolnăvirea generală şi decăderea rapidă a omenirii, bălăcirea în mlaştina trădării şi a păcatului, prăbuşirea barierelor de etică, creşterea bolilor de sânge şi a celor de nervi. Toate acestea sunt consecinţele dezvoltării degenerative a omului, care s-a abătut de la Cale, de la unicul Adevăr şi de la Viaţa adevărată.

Dacă vă direcţionaţi însă calea spre focarul enigmelor universale, atunci nu se dezvoltă un delir de cuvinte sau scrieri, atunci nu se dezvoltă o umbrire, împreună cu un furt al fluidului nervos (fenomen care de obicei însoţeşte umbrirea), ci atunci veţi trăi din putere.

Foarte corect menţionează apostolul Pavel în Prima epistolă către Corinteni: *„Împărăţia lui Dumnezeu nu*

constă din cuvinte, ci din forţă."[3] Acesta este deci criteriul Shambalei. Dacă elevul Şcolii Spirituale moderne se apropie de această inimă a lumii, atunci slăbiciunea sa va fi acoperită de putere. Aceasta este o putere care va deveni propriul său adevăr de existenţă şi nu-l va părăsi nici măcar pentru o clipă. Este aceeaşi putere, care în creştere din ce în ce mai măreaţă, pe diferite trepte, poartă în sine marea operă a susţinerii, a îndrumării şi împlinirii. Iar cei care trăiesc şi fac parte din această putere, vor deveni - corespunzător stării lor de existenţă - „domnitori".

Toate scrierile sfinte, păstrează în legende, mituri, scrisori şi descrieri, mărturisiri despre Shambala, precum şi despre impulsurile divine care pornesc de acolo la anumite intervale, sub formă de trimişi sau altfel. Locuitorii iniţiaţi ai Shmbalei sunt numiţi Fiii Yogăi şi ai Voinţei sau Fraternitatea din Shambala, Fraternitatea Siddhilor sau a lui Melchisedec, sau Elohim.

Când, după o revoluţie cosmică, sfera dialectică s-a golit, şi întreaga sferă de existenţă a monadelor căzute s-a prăbuşit şi s-a adunat într-un ghemotoc, atunci, în urma acestora, putem vedea dezvoltându-se următoarele procese şi situaţii.

În epoca care a luat sfârşit, multe fiinţe s-au întors în Shambala. Ele au trecut de porţile mântuirii. Restul - cu câteva excepţii - au fost despărţiţi de corp şi s-au adunat în sfera de reflexie, aşteptând o nouă zi de manifestare, care urmează să vină pentru ei.

Această schimbare a omenirii este condusă în întregime de Fraternitatea din Shambala, de Fraternitatea lui Elohim. Omenirii îi este dăruită atunci o nouă posibilitate de dezvoltare.

În textul originar al Bibliei putem citi despre începuturile acestui proces: *„La început Elohim a creat*

[3] 1 Corinteni 4.20

cerul şi pământul”. Aceasta înseamnă că Fraternitatea din Shambala a pregătit din nou locaşul monadelor căzute. *„Pământul a devenit Haos şi a fost golit şi Elohim a plutit deasupra apelor.”*

Dacă omul, căzut şi încă nesalvat, primeşte o astfel de şansă de viaţă, deci poate reîncepe căutarea cărării de reîntoarcere spre Împărăţia Nemişcată, atunci i se deschid cele Şapte Căi ale Shambalei. În prologul cărţii Facerea[4] lumii, acestea sunt numite cele şapte zile ale creaţiei.

Prima Cale spre Shambala, spre Oraşul Zeilor, este „calea luminii”. Pentru om sau pentru elev se creează lumină cu adevărat curată, o lumină care nu dă greş, care îi luminează într-adevăr în faţa paşilor. Lumina naturii obişnuite se amestecă întotdeauna cu întunericul, precum în dialectică se amestecă binele cu răul. Acum însă, lumina este ferm despărţită de întuneric şi astfel se deschide prima cale spre Shambala. „Iar Elohim a văzut că a fost bine. Prima zi!”

Cea de-a doua Cale spre Shambala este numită „boltă cerească” sau „firmamentul”. Ea este un câmp de existenţă, alcătuit dintr-o veritabilă, pură materie de viaţă. Cea de-a doua Cale se îngrijeşte ca elevul să aibă, pe lângă lumină, şi puterea necesară pentru mers. „Iar Elohim a văzut că a fost bine. Cea de-a doua zi!”

Cea de-a treia Cale spre Shambala este numită „formarea pământului”. Substanţei atmosferice a eterilor originari îi corespunde, în această fază, o armonioasă sferă de viaţă chimică şi materială. Elevul posedă astfel nu numai lumina şi puterea necesară pentru străbaterea Căii, ci primeşte acum Calea însăşi. Aceasta este cea de a treia Cale spre Shambala, ziua a treia. „Şi Elohim a văzut că a fost bine.”

Cea de-a patra Cale este continuarea celor trei precedente - mai bine zis, există doar o singură Cale, iar

[4] sau Geneza după alţi traducători

această singură Cale este segmentată în diferite sectoare. Mai întâi apare lumina - în al doilea rând puterea - în al treilea rând Calea însăşi, pe care se poate păşi în adevărata lumină şi în adevărata putere. Astfel, este uşor de înţeles că ziua a patra dezvăluie o subdiviziune logică, o coerenţă armonică, un echilibru divin între lumină, putere şi realitate.

Lumina în sine ar putea să orbească şi să captiveze individul. Puterea în sine ar putea să-l fixeze, să-l ţintuiască şi să-l paralizeze. Fără legătura dintre Lumină şi Putere, omul n-ar putea străbate Calea, fără pericolul unor erori extraordinar de mari. De aceea, în cea de-a patra zi, se va face o sinteză a celor primite până acum, ele se vor forma şi aranja pentru folosirea corespunzătoare. „Iar Elohim a văzut că a fost bine. Ziua a patra!"

Acum însă, în drumul spre inima lumii trebuie să se arate rezultatul. În ziua a cincea a facerii lumii, se creează „peşti şi păsări", iar elevul face la fel în cea de-a cincea Cale spre Shambala. Crearea peştelui sau purtarea simbolului peştelui, sau aruncarea năvodului în adâncimea apelor înseamnă: mers în Lumină şi Putere în drumul spre Shambala şi înfăptuirea cu precizie ştiinţifică a anihilării eului, autosacrificiul absolut al firii pământene şi, ca o consecinţă, realizarea drumului fixat, asemenea unei păsări sau a unui vultur în zbor. „Şi Elohim a văzut că a fost bine. Ziua a cincea!"

Iar Elohim a spus: *„Să creăm om după chipul şi asemănarea noastră"*. Acolo unde elevul îşi parcurge Calea spre împlinire în zborul păsării, în zodiacul peştelui, acolo începe ziua cea de-a şasea, atunci devine într-adevăr om. Din nou, întradevăr, după chipul şi esenţa lui Elohim. Atunci se va întoarce acasă în Împărăţia Nemişcată. Atunci, Elohim va vedea tot ce a făcut posibil şi astfel se termină Calea a şasea spre Oraşul Zeilor.

Şi iată, în cele din urmă cea de-a şaptea zi - ziua „liniştii divine" - ziua operei terminate. Adevărul strălucitor însuşi!

Astfel, istoria Genezei indică cele Şapte Căi care duc spre inima deşertului Gobi, spre singura viaţă. Cel ce are urechi, să audă ce spune Spiritul către cei chemaţi.

Să trecem acum la cel de-al doilea capitol al acestei povestiri, care este şi capitolul doi al Bibliei. Monadele căzute, care se aflau pe drum pe cele Şapte Căi ale Shambalei şi care sunt chemate la noi posibilităţi, au căzut victime naturii contrare care, ca de atâtea ori înainte, se scufundă într-o conduită de viaţă forţată, speculativă, experimentatoare. Ca urmare, cele Şapte Căi spre Shambala, fiind de aceeaşi natură cu Shambala, se închid.

La început, chiar imediat după catastrofă, multe mistere mai aveau încă în posesie cheile. Însă, în degenerarea care a continuat, şi aceste misterii s-au degradat şi răcit, cu excepţia unor seminţe, care s-au retras din ce în ce mai mult, s-au ţinut din ce în ce mai la distanţă de viaţa cu flăcări arzătoare a mulţimii, ca să prevină cristalizarea finală.

Însă Elohim nu părăseşte omenirea; nu părăseşte opera mâinilor sale. Impulsuri şi apeluri puternice pornesc către omenire din timp în timp, ca sunetele trâmbiţelor. Ele sunt repetate din nou şi din nou, pe măsură ce precedenţii se scufundă în nisipul dialecticii. Toate apelurile aduc omenirii aceeaşi veste: „Cele Şapte Căi spre Shambala sunt încă prezente şi sunt deschise pentru toţi cei care o doresc cu adevărat. Iar pentru toate celelalte fiinţe, care locuiesc în natura contrară, ele înseamnă cele şapte pecetluiri ale cărţii închise. Pentru fiecare om, care doreşte să meargă pe singura Cale, ele se vor deschide din nou, una după cealaltă."

Pentru aceasta, o nouă creaţie este necesară, o completă transfigurare, o renaştere, pentru a deveni capabili de parcurgerea celor Şapte Căi originare. Pentru aceasta este necesar să reacţionăm în mod pozitiv la cuvântul lui Iisus: „Fiţi urmaşii mei!"

A fi urmaşul lui Iisus înseamnă totala distrugere a dialecticii în cercul ei de existenţă. Această auto-desfiinţare este prezentată ca un mers al crucii, iar în concordanţă cu cele Şapte Căi spre Shambala, acest mers al crucii are şi el şapte faze. Acest mers de şapte ori reprezintă, o creaţie înşeptită după natură şi după spirit.

Din momentul în care elevul începe procesul de destrămare a dialecticii în atmosfera sa proprie, descoperă că, de-a lungul străduinţei, va primi ajutor pe neaşteptate tocmai din partea dialecticii. Atunci când elevul se întoarce cu spatele spre viaţa obişnuită şi se ridică din ea, natura obişnuită, în mod automat, îi va deveni duşman. Dacă nu doriţi să vă legaţi de o oarecare formă de viaţă, veţi observa că sunteţi exclus din această viaţă; tocmai prin această duşmănie veţi fi ataşat de crucea mântuirii. Veţi observa că, toate lucrurile i se vor schimba înspre bine aceluia care se străduieşte la viaţă adevărată.

Din cauza întoarcerii Dumneavoastră, duşmanul doreşte să vă pedepsească şi iată, pedeapsa vă va deveni graţiere. De aceea elevul, care a recunoscut acestea, spune: „Iartă-i Doamne, pentru că nu ştiu ce fac!" Din acest moment, drumul crucii va deveni adevărat, iar în jurul candidatului se va lumina. Va fi într-atâta lumină, încât toţi cei din jur, care nu o înţeleg, o simt ca întuneric. Astfel ia sfârşit prima zi a drumului crucii. „Iar Elohim a văzut că a fost bine."

Cu braţele deschise, candidatul va sta în lumină şi va spune: „Femeie iată, acesta este fiul tău!" Adresează această exclamaţie Mamei Lumii din Shambala, străjii bolţii cereşti: „Tu, sfântă Mamă universală, mamă a tuturor copiilor lui Dumnezeu, iată-Ţi fiul Tău care se străduieşte, prin eforturile sale, să se apropie de cele Şapte Căi ale Şambalei!"

Vibraţia şi dorinţa acestui strigăt pentru a cere forţă se intensifică din ce în ce mai mult. Cuvântul uitat şi pierdut de atâta timp este pronunţat din nou. „Iar Elohim a văzut

că e bine.” Cea de-a doua zi a drumului crucii s-a terminat.

Dacă acest Cuvânt este rostit, atunci este de înţeles că va sosi răspuns la el. De aceea răsună triumfător: „Fiule, iat-o pe Mama ta!” Providenţa Sfântă a Vieţii va apărea şi va deschide pelerinului drumul. Astfel se termină cea de-a treia zi pe drumul spre Shambala.

Şi iată, tocmai Mama Lumii este cea care vorbeşte în undele eterilor noi, în muzica lină, tandră a noii traiectorii, în care pelerinul pribegeşte: „Încă azi îţi spun, că vei fii cu mine în Paradis.” Acesta este răspunsul zilei a patra. „Şi Elohim a văzut că este bine.”

Iată cum trebuie să înţelegeţi vibraţia celei de-a cincea zi. Ea este o vibraţie care se poate traduce cu acest singur cuvânt: „Sete!”... „Mi-e sete!”... Pe drumul spre Shambala, dorinţa după sfârşit, dorinţa de împlinire, se va întări din ce în ce mai mult. Dinamica devine mai intensă, străduinţa spre atingerea scopului va fi mai puternică. „Şi Elohim a văzut că e bine.” Ziua a cincea!

Iată, se apropie împlinirea. Candidatul a ajuns la al şaselea cerc al Cercului Septuplu. Va deveni din nou omul originar, cu gloria străveche. El vede fizic pe Elohim. Fiinţa lui va fi cuprinsă de o imensă recunoştinţă, fără cuvinte, care va izbucni la urmă în singura rugăciune, ce cuprinde totul: „Eloi, Eloi lama sabachtani!”: „Elohim, Elohim, cât m-ai glorificat!” Acesta a fost triumful măreţ din a şasea zi! „Şi Elohim a văzut că e bine.”

Astfel răzbate veşnicia însăşi. Marea operă a crucii a fost dusă la bun sfârşit. În liniştea veşnică a inimii Shambalei, în liniştea veşnică a zilei a şaptea, o pot mărturisi cu toţii:

„Consummatum est” - S-a isprăvit!

Pelerinul a ajuns la curatele piscuri ale insulei Isis. „Iar Elohim a văzut că e bine.”

V

Insula lui Isis

Elevul pe Cărare, cel care a parcurs cele Şapte Căi spre Shambala, a trăit cele şapte mari sărbători ale transfigurării sale, ajunge la inima deşertului Gobi, la focarul Fraternităţii Universale, unde este primit ca fiind copilul pierdut care s-a întors în casa Tatălui.

Acest loc sfânt, în singurătatea veşnică a pustietăţilor de nisip, mai este numit, printre altele, şi insula lui Isis. Pentru noi este un privilegiu şi o favoare de a avea posibilitatea să vă vorbim despre această binecuvântată, fericită insulă a lui Isis.

Pentru a înţelege ceva din manifestările şi caracteristicile insulei lui Isis, trebuie să privim înapoi la zorii manifestării omenirii, când totul a fost încă bine, când întreaga omenire a existat încă în respiraţia Celui mai Măreţ. Pe atunci, creaţia întreagă era încă perfecta expresie a Voinţei Divine şi toate manifestările erau ca „în mâna Domnului".

Pe baza situaţiei cosmice, planeta Pământ de structură septuplă a răspuns, în mod absolut şi perfect, la sugestia câmpului spiritual magnetic care a înconjurat acest pământ sfânt. Între acest câmp de viaţă al acestei planete şi câmpul spiritual magnetic se manifesta, în deplină frumuseţe, un câmp de radiaţie în care toate forţele extrase de către câmpul spiritual magnetic din interiorul pământului, erau concentrate şi străluceau ca o stea. Acest triplu sistem superb: câmp spiritual, câmp de viaţă şi câmp de radiaţie, a fost ca un giuvaier în spaţiul cosmic universal şi a fost în armonie cu simfonia universului.

Această armonie însă, precum o ştiţi şi Dumneavoastră, a fost distrusă din cauza păcatelor copiilor ei, iar planeta septuplă, ca sistem cosmic, a căzut într-un mare întuneric.

Dezvoltarea milioanelor de fiinţe umane a fost, în cele din urmă, de natură degenerativă. Ele au fost adunate într-o parte a planetei, unde se apropiau de un viitor mizerabil, plin de suferinţe, sânge şi lacrimi, şi în care trebuiau să-şi mănânce pâinea „cu sudoarea frunţii lor".

Cu toate acestea, o parte a monadelor n-a păcătuit, continuând să urmeze „drumul drept", în relaţie corectă cu sursa veşnică a Luminii. Această parte a monadelor este numită „cei de pe urmă". Aceşti „rămaşi" locuiesc acum pe insula lui Isis, adică un număr anumit de entităţi, care s-au unit în Ordinul Melhisedec, în Fraternitatea din Shambala, au păstrat o parte a cosmosului pământesc originar, glorios, în minunăţia lui dintâi.

Această parte a Pământului nostru poate fi numită pe drept Pământ Sfânt. Ea este însă doar o ţară mică, ca o mică oază în deşert, ca o mică insulă în mijlocul oceanului pasiunilor şi instinctelor infernale.

Precum lumina şi întunericul capătă expresie în lumea dialecticii, noaptea şi ziua, binele şi răul se succed, fără ca ele să poată fi despărţite vreodată, tot aşa se manifestă, în lumea întreagă, Insula lui Isis, Ultimul Vestigiu al cosmosului terestru originar.

Isis este Lumina originară, care radiază neîntrerupt în această lume neguroasă, asupra tuturor lucrurilor care sunt bune sau rele. Isis este întruchiparea planetei sfinte pământeşti. Isis este adevărata Mamă a Lumii. Tot, ce vine din ea şi tot, ce se reîntoarce la ea, într-adevăr este Copilul Luminii.

Pentru înţelegerea acestora, trebuie să considerăm faptul că Fraternitatea Universală nu vine la noi cu lucruri abstracte, nu vine cu o metafizică neîntemeiată, speculând

în ceea ce priveşte sfera de reflexie sau referitor la o altă lume îndepărtată, ci apare aici, ca adevăr, în sfera chimică a lumii materiale. Ordinul lumii originare există; s-a păstrat pentru noi, iar noi putem face parte din el, dacă suntem de acord să ne întoarcem la legea sa.

Astfel, am ajuns la concluzia finală: Isis este Natura originară, care s-a păstrat pentru noi. Ea nu este această natură care ne dă pâinea, pe care cu muncă grea am smuls-o pământului, ci Natura vieţii originare, acea Natură care este a lui Dumnezeu. Iar acea Natură se manifestă, ca ultima rămăşiţă, în inima deşertului Gobi, în insula lui Isis. Vă repetăm: nu este nevoie să vă deplasaţi în Gobi ca să puteţi avea parte de acest adevăr. Trebuie doar să penetraţi, ca adevăraţi elevi ai Şcolii Spirituale, pe cele Şapte Căi spre Shambala, ca să puteţi fi primiţi în Corpul lui Christos. Precum o fiinţă divină este conştientă de omniprezenţa ei, astfel intră pelerinul, aprins din nou în Dumnezeu, în conştiinţa omniprezentă, pe insula lui Isis.

Despre această intrare, despre conştienţa omniprezentă şi despre capacităţile omului originar dorim să vă vorbim Dumneavoastră. Am descris deja amănunţit Cărarea, despre adevăr am vorbit, iar acum am vrea să vă spunem ce este viaţa proprie a Fraternităţii, ceea ce, sperăm, va duce la creşterea interesului Dumneavoastră. Poate fi posibil ca viaţa aceea să vă atragă mai mult ca cea precedentă, însă doar dacă aveţi ochi să vedeţi şi urechi să auziţi.

În câmpul de viaţă al Fraternităţii, după cum e descris mai sus, este armonie deplină între *câmpul spiritual* magnetic pe de-o parte, şi *câmpul de viaţă* elementar chimic pe de altă parte. Datorită acestei armonii, există un *câmp de radiaţie* corespunzător, care acţionează ca mijlocitor între cele două câmpuri.

Este de înţeles că, între cei care aparţin de Shambala şi cei care locuiesc acolo în permanenţă, se realizează şi

microcosmic acest câmp intermediar. Câmpul lor spiritual este în armonie cu câmpul personalităţii lor, iar consecinţa acestui lucru este un radiant câmp de competenţă, un radiant câmp de acţiune. Înţelepciunea străveche numeşte această triplă coerenţă: mediu de acţiune magică, şi dacă o fiinţă posedă această putere de acţiune magică, atunci îi stă la îndemână, în sensul propriu al cuvântului, orice putere în cer şi pe pământ. O astfel de fiinţă trăieşte şi există în poalele lui Isis. Un astfel de iniţiat, ca să folosim această denumire străveche, posedă, în puterea sa de acţiune magică, douăsprezece puteri.

Aceste douăsprezece puteri există în câmpul său de radiaţie: sunt cei patru eteri sfinţi, sfânta putere astrală şi sfânta putere mentală, cu polurile lor pozitive şi negative, cu razele care tind spre mijloc şi cele care tind spre extremitate. Aceste douăsprezece puteri alcătuiesc împreună o lumină puternică, o claritate, pe care o denumim cu noţiunea de „Rai" sau „Christos".

Iniţiatul, care poate acţiona cu aceste douăsprezece puteri, care pe plan microcosmic alcătuieşte cu ele un tot unitar, acela se va întâlni literalmente cu Christos în norii cerului său. Cei opt eteri reprezintă materia universală de construcţie; cele două puteri astrale reprezintă posibilitatea dinamică cu care sunt folosite aceste materiale, iar cele două forţe mentale sunt necesare pentru construirea planului maestrului de construcţie, în armonie cu Arhitectul Suprem.

Când Biblia vorbeşte despre „moştenitorii cerului", atunci este vorba despre adevăratul fericit care dispune de acest agent magic, de adevăratele puteri cereşti. „Intrarea în acest cer" înseamnă cu totul altceva decât a fi acceptat în sfera de reflexie după dezbrăcarea trupului.

Dacă din relaţia Osiris şi Isis ia naştere copilul Horus, şi dacă din legătura Spiritului Sfânt şi a Mariei emană copilul Iisus, atunci vom înţelege că aici este vorba despre

denumirea mistică a Fiului Luminii care, din colaborarea armonică între câmpul spiritual magnetic şi câmpul de viaţă, dispune din plin de cele douăsprezece puteri ale câmpului său de radiaţie.

De aceea este logic că Domnul a tot ce e viaţă are doisprezece discipoli, cei doisprezece fideli, care stau în preajma lui. Cu aceşti doisprezece, în jurul Unicului, Dumnezeu s-a manifestat în trup, în afara păcatului, Iisus Christos s-a născut şi el ne cheamă: „Urmaţi-mă!"

Dacă o fiinţă foloseşte greşit cele douăsprezece puteri ale câmpului său de radiaţie, deci nu după Voinţa Divină, atunci puterile cerului său vor fi stinse, iar personalitatea sa se va strica, din cauza despărţirii de câmpul magnetic spiritual.

Cele douăsprezece puteri ale cerului microcosmic sunt numite deseori „apă" sau „apă vie". Cel care se foloseşte de aceste puteri cu scopuri incorecte sau pentru a face experienţe în mod incorect, acela provoacă o catastrofă. Biblia şi alte cărţi sfinte descriu în mod simbolic multe astfel de catastrofe. Gândiţi-vă doar la Noe, când timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi a plouat şi totul s-a distrus în marele potop.

Cele douăsprezece puteri mai sunt împărţite simbolic în apă şi foc. Apa se referă la puteri eterice, iar focul la puteri astrale. Dacă lumea Dumneavoastră este năpăstuită de foc, atunci aţi căzut victima propriilor dorinţe; dacă cauza catastrofei este apa, atunci aţi păcătuit în legătură cu manifestarea formelor lucrurilor.

Întoarcerea la insula lui Isis înseamnă că, reînviat în Iisus Christos, candidatul va dispune din nou de cele douăsprezece puteri. În Mama Graţierii, elevul s-a întors la rădăcinile Naturii, şi Aceasta va manifesta copilului său, din nou, comorile Vieţii originare.

S-ar putea să vă faceţi o oarecare reprezentare despre un astfel de spirit al luminii, cu capacitatea sa de strălucire

minunată. În acest caz, veţi înţelege că realizarea acestui mediu de acţiune magică este absolut diferită de ceea ce forfota metafizică şi ezoterică a zilelor noastre lasă de bănuit.

Aceste încercări scurte, de a reda viaţa adevărată, sunt doar apropieri înguste, mărginite şi nu sunt suficiente pentru a ne ajuta în starea noastră dărâmată. S-ar putea să existe un drum între adevărata viaţă din Gobi şi viaţa noastră. S-ar putea să existe un adevăr, care radiază din această realitate de viaţă, dar acum vine la noi însăşi viaţa acestei oşti consacrate lui Dumnezeu.

Radiaţia-Christos a câmpului originar de radiaţie vine la noi în persoana lui Iisus şi a slujitorilor săi. În sensul sus-numit, cerul se înclină spre pământ şi spre omenire, ca să ne îndemne la intrare, ca - în cazul că o dorim - să ne ajute să ajungem la insula lui Isis.

Fraternitatea din Shambala vine la noi, întruchipată prin Mesagerii ei. Sosirea lor este anunţată şi se spune că vor fi ca şi noi, cu excepţia păcatului. Această denumire este suficientă, pentru toţi cei cu o afinitate spirituală. Iar când sosesc, atunci se nasc, se ascund într-un grajd, într-un haos, într-o dezordine fundamentală. Astfel încearcă să ne atingă, fiind exact la acelaşi nivel cu noi.

Dacă reacţionăm, în căutare spontană, atunci vor chema primul discipol. Aceasta înseamnă că vor înmâna pâinea cerească, deci, ceva din prima capacitate a cerului, pentru omul care reacţionează. Astfel se continuă pas cu pas, până când toate cele douăsprezece puteri, printr-o dragoste imensă, vor reuşi să dea, fraţilor şi surorilor căzute în captivitatea, ceva din capacităţile lor originare.

Acest lucru este reprezentat prin faptul că unul dintre cei doisprezece trebuie să trădeze substanţa ancestrală cu douăsprezece aspecte şi pe trimisul ei divin. Adică, elevului i se arată clar că este absolut imposibil ca din cele douăsprezece pâini şi din cei doisprezece peşti să se producă, câtuşi de

puţin, realitate dialectică. Ele nu pot fi legate definitiv în timp şi spaţiu. Din această cauză, trădătorul este învins şi trebuie să moară, primindu-şi răsplata.

Ce se va întâmpla în continuare? După ce cele douăsprezece puteri au fost radiate spre salvare, Domnul a tot ce e viaţă vine personal la noi şi ne arată Calea. Această Cale este crucea. El străbate Calea şi reînvie din ea în Shambala. Cele douăsprezece puteri rămân însă aici, drept martorii săi, ca să poată să ducă Evanghelia mântuirii la toate fiinţele.

Atunci când un om este atins de una dintre cele douăsprezece raze, deci dacă este chemat de una dintre aceste raze, atunci va fi condus la cruce şi i se va arata felul în care trebuie să străbată drumul crucii spre transfigurare.

Iar acolo, pe drumul crucii, în inimă, în punctul de criză, unde elevul trebuie să pătrundă din linia orizontală în cea verticală, care duce spre ieşirea din această natură, acolo, în această inimă, stă Isis, Mama noastră, Mama Celor Vii, Roza. Acolo Crucea va deveni Rozacruce.

Mama Graţierii este reprezentată alternativ fie print-un Lotus, fie printr-o Roză. Dacă elevul, pe drumul său de cruce, se întâlneşte cu această Roză, atunci el este unul dintre cei fericiţi, pentru că, dacă a câştigat Roza, atunci a devenit un puternic, care nu mai poate greşi. S-a întors în poalele lui Isis şi salută aurora atingerii.

Despre simbolul Rozacrucii se poate spune că el proiectează „Drumul, Adevărul şi Viaţa". Probabil că încă nu v-aţi îndreptat atenţia asupra acestui punct de vedere. Poate veţi vedea acum, mai clar ca înainte, Rozacrucea ca simbolul omului mântuit, care şi-a lăsat cu mult în urmă orele de agonie ale morţii sinelui său.

Luaţi în considerare, în Pridvorul Rozacrucii Dumneavoastră nu vă aflaţi într-o comunitate în care membrii îşi ocupă timpul cu speculaţii metafizice sau ezoterice, ci vă aflaţi într-un Pridvor, unde sunt instruiţi

francmasonii cu adevărat liberi, care păşesc pe urmele Maestrului nostru Iisus Christos.

El, Perfectul glorios, este totul pentru noi,
El este Fiul Mamei Lumii,
şi Fiul Celui Mai Suprem.

VI

Cei din urmă

Înţelegeţi probabil acum de ce spunem că Fraternitatea Universală s-a alăturat omenirii căzute încă din prima clipă a căderii ei, ca să fie împreună cu ea în aceste locuri străine şi să-i fie de ajutor în fiecare încercare benevolă şi sinceră de regăsire a Căii adevărate. Fraternitatea nu numai că menţine o legătură abstractă cu omul care este sensibil, ci atingerea şi declaraţia ei sunt foarte bine definite şi ele se întruchipează în viaţa chimic-elementară, ca să prevină orice umbrire îmbâcsită, precum cea exercitată de sfera de reflexie.

Totodată, trebuie însă să recunoaştem, că ajutorul, pe care Fraternitatea îl acordă omului căzut, nu se poate limita doar la atingerea omului, ci acest ajutor se extinde şi asupra câmpului de viaţă în care rătăceşte omul căzut. Cel care doreşte să devină pur, acela nu va putea suporta viaţa într-o casă care se dărâmă şi care devine mai murdară pe zi ce trece. Dacă n-ar exista Fraternitatea Universală aici, în scurt timp n-am putea vorbi de nicio posibilitate de refacere, de nicio posibilitate de regenerare în realitatea vieţii dialectice.

În aceste locuri ale morţii şi fricii, Fraternitatea sublimă a creat un spaţiu, un vid, astfel încât celui care doreşte, să-i fie întotdeauna la dispoziţie o ieşire chimic-elementară corespunzătoare, o trecătoare spre urcuşul în lumina originară. Dacă este adevărat, că nouă, acelora din marea nevoie, ni se întinde o mână de ajutor, atunci acest ajutor trebuie să fie prezent şi aici, şi el trebuie să fie menţinut, fiind baza inteligentă şi morală a mântuirii.

Există o eternă piatră unghiulară, care este neschimbătoare. Dacă cineva numeşte această piatră „Christos", atunci are perfectă dreptate dacă renunţă în mod absolut la toate dogmele teologice şi mistificatoare. Căci, în faţa acestor doi stâlpi ai porţii teologiei, pe drumul înstrăinării de Dumnezeu, a trecut deja nesfârşitul şir al oamenilor. Această poartă teologică a cauzat deja un prejudiciu ireparabil milioanelor de oameni.

De aceea Rozacrucea modernă vă vorbeşte despre deşertul Gobi, centrul atingerii universale, despre Fraternitatea lui Elohim, despre pământul cu adevărat sfânt şi despre cei din urmă, denumiri voalate desemnând fiinţele sublime care radiază lumina lui Christos, radiaţia Christos şi vibraţia Christos peste lume şi peste cei care, în adâncimile mizeriei lor, au nevoie şi merită ajutor.

A fi eliberat de tot felul de aventuri ale gândului înseamnă că ni se păstrează, aici pe teritoriul sângelui şi al lacrimilor, Viaţa adevărată, Natura adevărată, ca fiind treapta cea mai joasă a scării spre Viaţa adevărată. Acest vid geografic remarcabil şi Fraternitatea, care ni-l păstrează, sunt denumite „cei din urmă".

Printre cei care vor auzi acestea, mulţi vor fi cei care vor fi uimiţi, mulţi vor manifesta repulsie sau poate vor ridica indiferenţi din umeri. Putem însă mărturisi că, în Rozacrucea modernă, există elevi care au găsit insula lui Elohim, sau se află în drum spre acest Caphar Salama. Declarăm totodată şi faptul că, fiecare scriptură sfântă vorbeşte despre aceasta şi că acei pelerini, care doresc să găsească oaza deşertului Gobi, sunt dotaţi cu toate informaţiile posibile.

Pentru Dumneavoastră, oamenii occidentului, s-ar putea ca Biblia să vă spună cel mai mult, de aceea vă atragem atenţia cu privire la una dintre cele mai vechi întâmplări relatate în ea, şi anume evenimentul dintre Melhisedec şi

Avram. În Geneza, capitolul 14, versetul 18, citim:

„Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine şi vin; el era preot al lui Dumnezeu, al Celui Prea Înalt. Melhisedec l-a binecuvântat pe Avram, şi i-a zis: «Binecuvântat să fie Avram de Dumnezeul Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului şi al pământului.» Şi Avram i-a dat zeciuială din toate."

Mai este cunoscut şi faptul că Iisus este numit un sacerdot al Fraternităţii Melhisedec. Precum Melhisedec a încheiat alianţă cu Avram, astfel şi Iisus a luat pâine şi vin, şi se poate vorbi despre o alianţă care poate fi încheiată cu Iisus, Domnul.

Mai departe este vorba şi despre Ioan, apostolul dragostei, care zace în Patmos, în izolare sufletească şi în singurătate. El este cel care îl primeşte pe Fiul Omului, pe acel El, care umblă printre cele şapte sfeşnice din aur şi ţine în mâna dreaptă şapte stele.

Cel care a înţeles câtuşi de puţin despre esenţa Fraternităţii din Shambala, acela va recunoaşte această vorbă şi va recunoaşte semnul Celui Dintâi şi al Celui din Urmă. Acest semn este semnătura omului originar, care doreşte să vină la noi, în chipul celor din urmă, cu o dragoste de neînchipuit.

Să ne întoarcem, însă, încă o dată la Avram, să încercăm să-l înţelegem. Cine a fost Avram? În ebraică se spune, fiul lui Ebren. În limbajul transfigurismului, aceasta înseamnă că el este elevul şcolii renaşterii.

Avram, evreul, este un om care penetrează din această viaţă în cealaltă. El este un avansat pe cărarea lui, căci umerii săi sunt acoperiţi cu mantia, cu vălul vieţii noi. Această mantie este vălul luminii universale şi este reprezentată prin fratele său Lot.

La început însă, în viaţa unui astfel de elev, mantia vieţii noi nu a devenit încă proprietate de nepierdut. Ea flutură de jos în sus, precum lumina unui felinar sau precum

un fascicol de raze al unui far trece deasupra regiunii şi se scufundă din nou în întuneric.

În această fază, elevul se luptă cu mari dificultăţi. Deseori, mantia luminii este alternată de aparenţa întunecată a dialecticii şi elevul trebuie, ca printr-o luptă interioară, cu curajul unui leu, să câştige păstrarea proprietăţii.

Putem citi: Avram a fost prins în război de către Kedor-Laomor. Kedor-Laomor este „cel care răspândeşte aparenţa întunecată". Din momentul în care elevul recunoaşte că aparenţa întunecată vrea să-i înece proprietatea cea nouă, îşi cheamă în ajutor eroii luptători. „A înarmat trei sute optsprezece (318=12) din cei mai viteji slujitori ai săi, născuţi în casa lui."

Înţelegeţi aşadar cele douăsprezece puteri simbolizate prin această formulă, menite să ne conducă la refacere. Elevul aflat pe Cale se hrăneşte din aceste douăsprezece mâncăruri şi când este capabil să le asimileze conştient, atunci mantia vieţii noi nu mai poate fi furată de la el şi aceasta nici nu se mai desparte de el.

Această străveche luptă clasică înfăţişează perfect filosofia modernă a Rozacrucii. Nu v-am mai spus oare că este nevoie să renunţaţi la fiinţa naturii dialectice, la aparenţa întunecată, ca să vă poată acoperi mantia Vieţii adevărate? Nu vi se pun oare la dispoziţie puterile cu care putem duce această luptă la bun sfârşit?

Dacă elevul, care din suflet îşi doreşte mântuirea, evocă aceste puteri, atunci ele nu-i vor fi niciodată refuzate. Dacă elevul se luptă cu adevărat, atunci va ajunge la valea Şave-ului, deci la valea zdrobirii eului firii pământeşti, punctul cel mai adânc al îngrijorării şi al mizeriei.

Dar iată, că în acest punct adânc, elevul se va întâlni cu Domnul a tot ce e Viaţă, cu preoţii Fraternităţii Melhisedec, care trăiesc în această Natură duşmănoasă ca fiind „cei din urmă" din natura originară. Întâlnirea între Avram şi Melhisedec,

în valea Şave-ului, este acelaşi lucru ca şi întâlnirea lui Ioan Vestitorul cu Iisus Domnul, la malul Iordanului. Iordanul reprezintă aceeaşi idee ca şi valea Şave-ului, precum şi insula Patmos se leagă de aceeaşi idee.

„Şi Melhisedec, regele Salemului, a adus pâine şi vin şi l-a binecuvântat pe el." Mantia este din nou pusă pe umerii elevului şi nu i se mai poate lua, deoarece câmpul de raze, mantia, lipika cea nouă sunt deja în legătură directă cu câmpul spiritual magnetic. Teoretic, vechea stare, prima stare a microcosmosului, va fi restabilită, iar din acest moment elevul nu mai este elev, ci maestru constructor sub îndrumarea Arhitectului Suprem.

Dacă un elev este hrănit cu pâine şi vin conform Fraternităţii Melhisedec, atunci aceasta înseamnă că, după lupta înfăptuită, este capabil să asimileze Pâinea Vieţii universale sub cele douăsprezece aspecte şi de asemenea, este capabil să-şi arate acest câmp magnetic asemenea unei mantii. Mulţumită vinului spiritului, el stă ca o stâncă, neclintit.

În Pridvorul Rozacrucii, Cina Sfântă este zilnic înmânată, ceea ce înseamnă că cele douăsprezece puteri ale vieţii universale, ca pâinea divină şi ca vinul spiritului universal al Fraternităţii, se dăruieşte pentru toţi cei care se apropie de Rozacruce.

Acum se pot întâmpla două lucruri: ori le puteţi asimila, ori vinul spiritului vă va înnegura. Poate să apară beţia, care poate deveni beţie fizică, pierderea minţii şi opunere vehementă. Iuda a fost mânat în luptă de pâinea înmuiată în vin.

Decizia de a acţiona împotriva operei sfinte, fie în public fie în secret (depinde totalmente de caracterul individului) şi se naşte întotdeauna în templu. Ofrandele Fraternităţii din Shambala, pâinea şi vinul, sunt întotdeauna demascatoare. Ele se aseamănă cu porunca: „ceea ce vrei să faci, s-o faci în curând". Astfel există Cina Sfântă, precum

şi cina decadenţei - a judecăţii.

Gândiţi-vă numai la legenda lui Noe. Noe înseamnă acelaşi lucru ca şi Melhisedec. Păcat că şi această legendă, ca şi nenumărate multe altele ale Sfintei Scripturi, au fost denaturate în mod deplorabil. Noe a pregătit o nouă posibilitate de existenţă pentru cei rămaşi în urma unei revoluţii cosmice, precum Elohim o face întotdeauna.

Ce face Noe în acord cu sarcina clasică a lui Elohim? Plantează o viţă de vie. Nu peste mult timp însă, numeroşii lui urmaşi, elevii care „încearcă" Calea, zac beţi în corturi, în microcosmosul lor. Relaţia între vinul spiritului şi câmpul lor de viaţă nu este armonioasă, în locul unei iluminări în spirit şi prin spirit, va urma contrariul, o separare şi mai puternică. Aceasta trebuie să v-o mărturisim.

De aceea este necesar să vă repetăm felul în care elevul poate scăpa şi trebuie să şi scape de această beţie. Acest lucru este posibil doar dacă elevul, asemănător lui Avram, luptă lupta dreaptă, şi anume, cu cei trei sute optsprezece luptători încercaţi. În ştiinţa sfântă a transfigurării, această formulă înseamnă că elevul goleşte, deplin şi complet, conştiinţa de suflet a firii pământeşti, a fiinţei eului şi trăieşte astfel moartea procesului firii pământeşti; nu se prinde de viaţa inferioară şi astfel învinge moartea. Dacă începe curajos şi hotărât acest proces complicat, atunci învinge în sine pe cel cu pielea neagră, pe cel înnegrit, pe Kedor-Laomor.

Fraternitatea din Shambala, care spre mântuirea noastră se manifestă ca „cei din urmă", este eficientă în lumea noastră sub formă de şapte raze, în şapte grupări. Ele nu înseamnă şapte Şcoli Spirituale, distincte pentru diferitele tipuri de oameni, ci este un sistem de şapte cercuri septuple, precum ele sunt descrise amănunţit în cartea „Dei Gloria Intacta".

Astfel, fiecare elev care este capabil să meargă pe calea sa până la bun sfârşit şi este capabil să-şi atingă Şave-

ul, Iordanul, Patmosul, va trăi odată întâlnirea, zărirea Fiului Omului, care stă printre şapte sfeşnice cu şapte stele în dreapta lui. Şi acest Fiu al Omului îl binecuvântează, îl răcoreşte cu pâine şi vin.

„Apoi Domnul a rupt pâinea şi după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt-o şi le-a dat-o, zicând: «Acesta este trupul meu, care se dă pentru voi; să faceţi lucrul acesta spre pomenirea mea.» Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, şi l-a dat zicând: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu, care se varsă pentru voi. Beţi cu toţii din el. Faceţi aceasta pentru un legământ care să rămână, căci mereu când mâncaţi această pâine şi când beţi din acest pahar să vestiţi moartea Domnului până vine El.»"

La fel, adesea când în Pridvorul Rozacrucii vi se înmânează pâinea şi vinul - şi prin prezenţa voastră în templu le primiţi pe ambele - atunci, pentru a scăpa de beţie şi izolare, există doar o singură soluţie: sufletul păcătos al firii pământeşti a Dumneavoastră trebuie să moară. Trebuie ca, în eul propriu cel mai adânc, după pilda lui Christos, să realizaţi zilnic stingerea sufletului naturii firii pământeşti. Atunci vestiţi moartea Domnului în microcosmosul Dumneavoastră.

Dacă străbateţi Calea acestei francmasonerii, atunci nimeni nu vă poate lua coroana vieţii. Precum Avram lui Melhisedec, veţi fi şi Dumneavoastră capabili să oferiţi o zecime, deci veţi oferi Fraternităţii fiinţa Dumneavoastră nouă, în întregime, şi în serviciul acesteia veţi scrie cele şapte scrisori ale Dumneavoastră pentru cele şapte congregaţii[5] din Asia.

Doar atunci veţi putea fi destul de maturi ca să deveniţi slujitorii chemaţi ai Luminii.

[5] În traducerea ortodoxă se numesc biserici

VII

Dubla natură a lui Elohim

Am vorbit despre Elohim de mai multe ori. Aceasta este o denumire măreaţă a Fraternităţii Universale, a manifestării omenirii originare, întrucât ei activează pentru fraţii şi surorile decăzute. Aceşti Elohim formează un grup măreţ şi divin care, în serviciul Maestrului Suprem al construcţiei, ţine în manifestare omenirea dialectică şi face tot posibilul ca s-o reîntoarcă la viaţa originară.

Pentru a face mai accesibil înţelegerii Dumneavoastră conceptul de Elohim, ca să vă daţi seama clar că aici este vorba despre puteri foarte actuale, să folosim de la început numele „Spirit Sfânt", acest nume fiind mai familiar înţelegerii creştine.

Pentru conceptul creştin de fiecare zi, Spiritul Sfânt (Duhul Sfânt), sunt denumiri cunoscute. Spiritul Sfânt este acea putere sfântă, care transmite voinţa lui Dumnezeu pentru lume şi omenire. Cuvântul „Elohim" înseamnă, într-un anumit context cabalist, „Puternicul lui Dumnezeu, care suflă Spiritul asupra apelor". Spiritul Sfânt este executorul voinţei lui Dumnezeu şi El este, din punct de vedere metafizic, foarte aproape de noi, deşi rămâne pentru noi foarte ireal.

O nouă teologie, denumită „elveţiană" sau „Barthiană"(după O.W. Barth), a descoperit că, fără Spiritul Sfânt, orice căutare religioasă şi orice dibuială este de prisos. Veţi constata, chiar neintenţionat, că fără ajutorul Fraternităţii din deşertul Gobi şi fără legătura cu ea, Calea nu poate fi străbătută.

Această legătură universală măreaţă are un aspect direct şi un aspect indirect. Legătura directă este confruntarea fizică, întâlnirea cu una dintre surorile sau unul dintre fraţii Fraternităţii lui Elohim. Legătura indirectă se referă la acele radiaţii care pornesc dintr-un asemenea frate sau soră. Astfel, atingerea de către Spiritul Sfânt are două stadii. Sfânta Scriptură menţionează de mai multe ori despre aceste două stadii sau trepte. Ne vom reîntoarce la ele.

Mai departe, trebuie să luăm în considerare că cele două legături au la rândul lor şi ele două trepte, ele fiind de gen masculin şi feminin. Există Elohim masculin şi Elohim feminin şi radiaţia de putere a Spiritului Sfânt are şi ea raza ei de acţiune masculină şi feminină.

Ceea ce, în filozofia noastră, numim „Calea" nu este numai denumirea simbolică a Căii pe care elevul poate ajunge până la viaţa eliberatoare, ci „Calea" este în egală măsură o realitate superioară. Începutul ei este acel moment, când puterea de raze a Spiritului Sfânt atinge elevul, iar el porneşte înainte sub conducerea acestei puteri. Un astfel de elev se umple, din ce în ce mai mult, cu Spiritul Sfânt, adică puterea radiaţiei creşte pe măsură ce elevul avansează pe Cale. Devine pentru el steaua care îl conduce spre Betleem.

Ştiinţa universală ne învaţă că din Elohim pornesc douăsprezece raze. Acestea sunt denumite simbolic ca pâine; ele sunt cele douăsprezece pâini. Dacă socotim că Betleem înseamnă „Casa cu Pâini", iar conform Evangheliei, înţelepţii pornesc spre Casa cu Pâine sub îndrumarea stelei, atunci imaginea devine perfect clară. Drumul spre Betleem este cărarea spre Domnul Vieţii. Acolo îl vom găsi pe El, pe adevăratul om, pe omul rege, regele Evreilor sau al Iudeilor.

Însemnătatea veche a cuvântului „Evreu", deci însemnătatea spirituală, ne leagă de cuvântul „leu". Combinaţia acestor două le găsim şi în denumirea de

„Gobi" sau „Gob". Dacă vă vorbim de oaza în deşertul Gobi, atunci vă vorbim, precum anticii, despre Betleem, despre Casa Pâinii.

Dacă doriţi din inimă să deveniţi elevi, dacă într-adevăr doriţi să străbateţi Calea, deci dacă doriţi să vă lăsaţi îndrumaţi de Spiritul Sfânt şi nu începeţi să studiaţi în mod egoist şi să faceţi experienţe pentru a satisface ambiţia dialectică, atunci acel Betleem, la care doreşte să vă conducă puterea Spiritului Sfânt, este deseori în direcţia opusă celei pe care o consideraţi la început. În acest context, dorim să facem referire la chemarea lui Christian Rozacruce. Cât de diferită este întâmplarea propriu-zisă de felul cum şi-a imaginat el desfăşurarea lucrurilor!

Noi ne reprezentăm adesea cărarea ca fiind linia dintre două puncte. Ne imaginăm că Izvorul lui Elohim, Casa cu Pâini, ar putea fi într-un vid, într-un teritoriu izolat. Dar gândiţi-vă, că Betleem este aici. Înţelepţii găsesc regele Evreilor în grajd, în realitatea infernală a existenţei dialectice. De aceea, drumul spre Elohim nu duce spre un teritoriu separat, nici în sfera de reflexie, ci chiar aici îl veţi găsi.

De aceea, câteodată Spiritul Sfânt este numit în diferitele ştiinţe sacre, „spiritul planetar". Atingerea Spiritului Sfânt, efectul lui de raze, conduce elevul într-o muncă intensă, în mijlocul vieţii adevărate. Căci chiar şi salvarea unui singur răsad de om înseamnă chemarea şi trezirea multora.

În Pridvor vă chemăm doar *spre* cărare, dar nu vă aflaţi încă pe ea. Doar atunci vă veţi afla pe cărare, când Spiritul Sfânt v-a atins cu forţa lui de raze, aţi fost capabili să le primiţi şi să reacţionaţi la ele. Dacă aţi reacţionat, atunci Spiritul Sfânt vă va conduce întotdeauna în deşert. Aceasta înseamnă atât o sarcină în sinea Dumneavoastră, cât şi în lume. Cel care stă în puterea de raze a lui Elohim, acela ştie ce are de făcut; lui îi spune Spiritul Sfânt.

În concordanţă cu aceasta, un astfel de elev are două semne particulare. Pe de o parte manifestă o continuă creştere, o dezvoltare interioară, pe de altă parte îşi explorează un domeniu de muncă şi se aruncă în slujire. În legătură cu aceasta vă atragem atenţia asupra Martei şi a Mariei. Marta, slujitoarea, şi Maria, care şedea la picioarele lui Iisus. Marta, ca elevă a luat-o înaintea Mariei, spune Meister Eckehart. Marta a cunoscut atât viaţa contemplativă, precum şi cea activă. Maria a stat însă doar în prima, în cea contemplativă: în faza de pregătire a muncii ei. Fără viaţa contemplativă, cea activă nu are rost. Rămâne fără roade.

Întrebarea Martei s-a referit la mult iubita ei soră Maria, dacă ea a trecut de faza contemplativă şi poate să treacă la marea operă a mântuirii. Din răspunsul lui Iisus, Marta şi-a dat seama că pentru Maria încă nu a sosit vremea acestei faze. Atitudinea Mariei deci, de a se cufunda într-o contemplaţie interioară, de a sta la picioarele Maestrului, a fost corectă în acele momente. A ales cea mai bună soluţie posibilă pentru situaţia ei. Sperăm că vă puteţi da seama de cele spuse, în mod profund.

Fără această atingere a Spiritului Sfânt suntem nimeni şi nimic, iar ştiinţa noastră este la fel şi ea. Fără atingerea prin forţa de raze a Fraternităţii Universale, scăparea individuală este imposibilă şi nicio operă nu se poate dezvolta spre salvarea omenirii. Ceea ce noi numim chemare şi însărcinare sau „mandat” nu este altceva decât fecundarea de către Spiritul Sfânt. Numai după ce au fost inundaţi de Spiritul Sfânt, discipolii au pornit spre muncă. Maria şi celelalte femei sfinte au ajutat discipolii la înfăptuirea sarcinii lor doar după aceea.

Voinţa elevului trebuie să se aprindă în Dumnezeu. Atât timp cât propria voinţă, voinţa naturii, mai pâlpâie în Dumneavoastră, atât timp faceţi orice muncă din ambiţie

dialectică şi întotdeauna se vor crea dificultăţi. Atunci se va crea îmbulzeală pentru cele mai bune locuri, atunci, ca la discipolii în starea de pregătire, se va crea vrajbă, în legătură cu cine e mai bun şi mai mare.

În Pridvorul Rozacrucii, cel care dintre chemaţi doreşte într-adevăr, este pus în legătură cu puterea Spiritului Sfânt. Dacă un elev este vrednic de această atingere, atunci i se înmânează „invitaţia" şi i se deschide Calea. Pe această Cale nu va fi niciodată ciocnire cu vreo altă soră sau alt frate; Calea aduce întotdeauna o imensă armonie şi înţelegere reciprocă. Viaţa contemplativă şi cea activă nu se contrazic niciodată. Ambele vieţi urmează acea stea, care duce la Casa cu Pâini în Betleem, la regele nou născut al Evreilor.

Acel elev, care ajunge în Betleem, este acela care descoperă în persoana proprie regele cel nou, adică naşterea omului nou în propriul microcosmos. *„Chiar de s-ar naşte Christos de o sută de ori în Betleem dar nu şi în firea ta, eşti totuşi pierdut".* Dacă noul rege al Evreilor se naşte în propriul microcosmos, atunci voinţa veche moare, regele naturii dispare.

După toate acestea, vă confruntăm cu esenţa subiectului nostru, căci dorim să vă vorbim de Elohim, cei de două ori. Care este oare înţelesul?

V-am mai amintit faptul că există Elohim feminin şi Elohim masculin, precum se poate clar diferenţia două laturi în activitatea Spiritului Sfânt. Acesta este principiul creării şi cel al naşterii, principiul judecăţii (înţelepte) şi cel creator. Acest dublu efect este produs în întregime de fraţii şi surorile Fraternităţii din Shambala.

Nicăieri nu se exprimă mai bine armonia perfectă a Fraternităţii decât prin colaborarea acestor două raze ale Spiritului Sfânt. În dialectică aceasta nu se poate asemui cu nimic. Aceste două raze se manifestă în toate activităţile Spiritului Sfânt.

Prin raza masculină elevul primeşte cele douăsprezece puteri, iar munca de dezvoltare se găseşte sub conducerea razei feminine. Conducerea la cărare o face raza masculină, îngrijirea şi hrănirea continuă este sarcina razei feminine.

Deci, pe drept înţelepţii antici au spus despre Fraternitatea din deşertul Gobi că este „Tată-Mamă al Lumii". Dacă Fratele pătrunde în inima unui om, atunci sămânţa este dezvoltată de Soră. Fratele seceră, treieră şi adună recolta în hambare. Sora frământă şi coace pâinea. Împreună împărtăşesc bucuria şi fericirea simţită în legătură cu faptul că elevul va fi în stare să mănânce Pâinea Vie.

Scriptura Sfântă numeşte această osteneală dublă a Fraternităţii Universale: osteneala îngerilor. Scripturile menţionează despre aceasta în mai multe locuri. Dacă o rază a Spiritului Sfânt porneşte spre o grupare de căutători, ca să-i şi atingă, în cazul în care e posibil, atunci aceasta este o rază de forţe şi atingerea este absolut impersonală. *„Împărăţia Cerurilor vine la noi ca o forţă"*[6] - spune apostolul Pavel. Atunci Adevărul este uşor de deosebit de minciună, pentru că puterile sferei de reflexie se străduiesc întotdeauna să intre în contact personal cu noi.

Dacă ne atinge o rază de forţă a Spiritului Sfânt, atunci vom descoperi o „semnătură" în ea şi anume, „semnătura" celui sau celei care a creat-o. În această manifestare va fi o structură a liniilor de forţă, va fi un anumit tablou. El este tabloul scopului, precum şi al esenţei revelaţiei de forţe, dar este şi tabloul Fraternităţii Sublime. De aceea ne vorbeşte Biblia despre vizionari şi profeţi, cărora li s-au prezentat îngeri; vorbeşte despre toţi cei care erau pregătiţi şi au primit atingerea Spiritului Sfânt.

Într-o astfel de manifestare a Fraternităţii din Shambala va fi şi un sunet. Scopul şi esenţa se fac auzite concomitent în sunet; de aceea se spune că îngerii au

[6] 1 Corinteni 4.20

vorbit, că au înmânat un mesaj sau că au chemat, ori au atras atenţia. Deci, cei care au parte de o astfel de atingere, ei vor avea o sesizare complexă, în care nimic nu este lăsat la voia întâmplării.

Este deci clar acum, că elevul care se află pe cărare are parte de tot spre ceea ce îşi poate orienta dorinţa.

Spiritul Sfânt îi apare ca un dascăl; Spiritul Sfânt îi vorbeşte şi merge în faţa lui pas cu pas, însă orice legătură personală este exclusă. Lumina pe cărare, raza Fraternităţii, Elohim cei de două ori, toate acestea sunt pentru el - totul în toate.

Să fie, să aveţi parte de aceasta!

VIII

Abisul Cunoaşterii

În toate limbile sfinte putem descoperi că sensul cuvântului „abis" este folosit cu diferite interpretări, pentru diferite scopuri. Prin noţiunea de „abis" vi se îndreaptă atenţia, în general, asupra diferitelor straturi ale planetei noastre, câteodată fiind vorba doar de un anumit strat. Elevul Învăţăturii Universale ştie, probabil, că straturile Pământului sunt câmpuri de forţă şi câmpuri de viaţă în cadrul corpului terestru; în aceste domenii se exprimă diferite forţe şi grupări de viaţă. Însă puţine lucruri ne sunt cunoscute despre Natura adevărată a acestor forţe şi a acestei vieţi; toate acestea rămân ascunse pentru omul acestei naturi.

Dacă doriţi să vă faceţi o imagine aproximativă despre acest mister, atunci trebuie să comparaţi structura macrocosmosului cu cea a microcosmosului. Microcosmosul, astfel am învăţat, este un minunat ansamblu de aspecte şi posibilităţi care, din cauza păcătoasei vieţi actuale, sunt în întregime încătuşate, micşorate, diminuate, lăsând alte forţe şi posibilităţi, mai puţin dorite, să acapareze cu forţa întregul sistem.

Cu macrocosmosul este la fel. În această ordine a Naturii, mai multe straturi ale pământului nu se pot manifesta deloc, deşi realizarea lor ar fi foarte dorită. Alte abisuri însă, care ar trebui să fie închise, se află larg deschise.

Biblia vorbeşte despre acel abis, a cărui fiară se ridică la suprafaţă şi, cu puterea ei perfidă, transformă această lume într-un iad îngrozitor. Ni se prezice că, această radiaţie

de putere infernală, cu toate fenomenele ei însoţitoare, va fi odată aruncată înapoi în abisul ei.

Se vorbeşte în continuare şi despre Abisul Cunoaşterii, despre stratul Înţelepciunii Universale. Este acel abis, este acel strat, care a fost întotdeauna în legătură cu Fraternitatea Universală şi cu Christos, care ne transmite înţelepciunea lui Dumnezeu. Cu acest strat a intrat în legătură Domnul, după al său drum al crucii pe Golgota; a coborât până în părţile cele mai adânci ale Pământului.

Fiecare strat, precum şi toate puterile şi stările care se exprimă în el, corespunde puterilor şi stărilor care se manifestă pe suprafaţa Pământului. Când se spune: „Omul este de pe pământ, el este pământean", atunci trebuie să înţelegeţi sensul profund al acestor cuvinte. Fiara, care se ridică din abis, este evocată de oamenii care poartă semnul ei şi o anunţă. Manifestarea puterilor straturilor pământeşti, deci expresia lor, este sfântă sau păcătoasă, în măsura în care omul este sfânt sau păcătos.

Fiecare om poartă în el amprenta acelor puteri, cu care se află în legătură. Această amprentă este clar vizibilă, iar faptele dovedesc şi mai bine dacă omul poartă semnul fiarei, precum este posibil de recunoscut dacă omul a primit semnul Fiului Omului. De ce se spune oare că acest semn este purtat pe fruntea omului? Se spune astfel, pentru că sinusul frontal este primul şi cel mai strălucitor sfeşnic, prin care omul dovedeşte felul spiritului care îl conduce.

S-ar putea să vă fie cunoscută opera „La folla deliquente" (Mulţimea delicventă), a filozofului italian Scipio Sighele. Autorul tratează modul în care, într-o mulţime materialistă - indivizii sunt oameni de rând - prin totalitatea instinctelor individuale de acelaşi fel poate lua naştere o groaznică culpabilitate. Sighele are perfectă dreptate. Un colectiv sau o societatea cu gândire, activitate şi sentimente uniformizate este capabilă să evoce anumite

puteri din abis, care pot crea lucruri groaznice.

Astfel veţi înţelege că, o grupare de entităţi, datorită calităţilor sale interioare, este capabilă să deschidă Abisul Cunoaşterii. Fraternitatea Universală a şi făcut-o, în măsura în care ostenelile sale sunt îndreptate spre surorile şi fraţii decăzuţi de pe această planetă.

Fraternitatea din Shambala a şi săpat un astfel de canal, un pasaj, prin asocierea dragostei şi a puterii. Această Fraternitate a deschis larg uşa sălii cu comori a Abisului pentru fiecare elev înnobilat, precum cântă poetul psalmului. În această Fraternitate se manifestă deci, adevărata fiinţă a lui Christos.

Chiar de am fi capabili, ar fi bineînţeles de prisos să cercetăm şi să socotim felul în care Fraternitatea din Shambala a deschis acest Abis al Cunoaşterii. Ceea ce trebuie să înţelegem este, *că a făcut-o*. Dacă am pornit pe cărarea care ne duce la această Fraternitate, o vom şi putea înţelege.

Aproape toate scripturile sfinte anunţă faptul extraordinar că Fraternitatea a înfăptuit această muncă mântuitoare. Canelura, pasajul, între Abisul Cunoaşterii şi Ţara Sfântă, locul în care această Cale apare la suprafaţă, este reprezentat, de către profetul Isaia, sub forma unui copac, ale cărui rădăcini pătrund adânc în pământ, iar coroana lui atinge norii.

Aţi auzit probabil despre Pomul Vieţii, izvorul adevărat al înţelepciunii, din care a trăit omul originar. Isaia spune însă: „Iată, Pomul Vieţii a fost tăiat, el a devenit un trunchi retezat." Abisul Cunoaşterii a fost închis. Isaia numeşte trunchiul tăiat al Pomului Vieţii, „Isai", adică „curent de putere salvator". „Dar vedeţi" aşa spune profetul „o odraslă va ieşi din trunchiul lui Isai şi un vlăstar va da roade din rădăcinile lui."

În Fraternitatea Ordinului Melhisedec, legătura care a fost ruptă s-a restabilit din nou. Pomul Vieţii a renăscut.

„Şi spiritul Domnului se va odihni, spiritul înţelepciunii şi al raţiunii, spiritul îndrumării şi al tăriei, spiritul cunoaşterii şi al respectului Domnului”.

Prin aceasta, profetul a caracterizat puterea şi felul Abisului Cunoaşterii, care este Christos. Fraternitatea din Shambala îşi trage forţa din acest Abis al Eternităţii, conform mărturiei din Luca, 1.77:

„Şi să dai poporului Său, recunoştinţa mântuirii.”

Pe baza spuselor anterioare, trebuie să vă comunicăm multe lucruri. Pentru înţelegerea mesajului, trebuie mai întâi de toate să expunem modul în care Fraternitatea Universală - ca păzitor al adevăratei înţelepciunii spirituale şi divine - aplică această comoară măreaţă în ajutorul omenirii.

Această radiaţie-Christos este mai întâi asimilată de către hierofanţi, de către trimişii sfinţi, care apoi o transmută în ei şi prin ei într-o vibraţie corespunzătoare, pentru a putea fi receptată de grupul de oameni cărora se adresează. Dacă transmutarea se împlineşte, atunci vibraţia astfel transformată va fi radiată asupra grupării alese. Este posibil şi faptul, ca această vibraţie să fie destinată doar unui singur om. Oricum ar fi, niciun strop al acestei energii nu se poate risipi, niciun strop nu este irosit.

Dacă în Pridvorul Rozacrucii, elevul este atins de vibraţia destinată lui, atunci ea penetrează din plin în sfera aurei sale. Această transferare se poate întâmpla şi atunci când distanţa între emiţător şi receptor este chiar foarte mare. Emiţătorul creează atunci cu gândurile sale o anumită schemă de vibraţie. De asemenea, este posibil ca să vorbească în mod direct cu destinatarul, precum se poate întâmpla în Pridvorul Rozacrucii.

Transmutarea şi radiaţia depind deci de stăpânirea unei ştiinţe absolut secrete, prin care emiţătorul sau transformatorul este în stare să poată efectua această muncă în mod corect. Această radiaţie nu atinge pe nimeni,

pe niciun singur om, care n-ar fi cerut-o. Bineînţeles, este clar că aflarea elevului în Pridvor trebuie văzută ca fiind o astfel de cerere.

Din momentul în care elevul a receptat această putere, în sfera sa aurică se vor crea două efecte, care au la rândul lor câte două vederi. Un efect dublu se va crea în sanctuarul capului şi un altul dublu în cel al inimii. Această natură dublă a efectului am putea s-o numim: atracţie şi respingere sau simpatie şi antipatie.

Dacă această putere de radiaţie a atins elevul, atunci *trebuie* să se creeze o reacţie. O astfel de reacţie nu poate lipsi. Precum şi energia soarelui are efect asupra tuturor organismelor, astfel este şi cu această energie de raze. O reacţie complet logică este consecinţa ei de nelipsit. Să examinăm mai de aproape aceste consecinţe.

Reacţia este fie o atitudine de atracţie (simpatie), fie una de respingere (antipatie). Dacă elevul, în unul dintre sanctuarele sale (sau în ambele), reacţionează respingător la impuls, ceea ce se întâmplă deseori şi chiar într-o dispoziţie foarte iritată, atunci totuşi reacţia a fost destul de puternică, astfel încât individul nu mai poate rămâne la viaţa lui precedentă. Se simte parcă gonit, mai mult sau mai puţin demascat. Este agitat şi, în acord cu nivelul culturii sale, o şi exteriorizează.

Prin acest medicament antipatic se provoacă o rănire şi o nelinişte atât de mare, încât după un timp oarecare vine un răspuns simpatizant, chiar dacă în unele cazuri acest elev mai trebuie să facă din nou o rotire pe roată, prin naştere şi moarte.

Dacă elevul reacţionează cu simpatie, aceasta nu înseamnă deloc că se află atât în posesia înţelegerii, cât şi în cea a sesizării corecte. Este vorba doar de faptul că, elevul e gata să primească impulsul şi că îi stă faţă în faţă în mod armonic. Impulsul primit îl va goni şi pe acest elev într-un

proces. Vor apărea probleme şi dificultăţi; nu de parcă ele ar fi trimise din exterior, ci prin lumina demascatoare a Fraternităţii sunt mânate spre exterior încordările conştiinţei şi cele ale caracterului elevului şi astfel, el este confruntat cu firea sa. Aşa se poate întâmpla, ca pe valurile sălbatice ale vieţii, reacţia simpatiei să devină antipatie. De aceea, Pridvorul Şcolii Spirituale se poate compara cu o mare furtunoasă, pe care vaporaşele sunt azvârlite de colo până colo. Este de înţeles că, independent de reacţia începutului, faptul că rămâneţi prezenţi în Şcoala Spirituală va sluji pentru totdeauna fericirii eterne a Dumneavoastră.

Să rezumăm: puterea razei lui Christos trebuie mai întâi receptată de către învăţător, apoi transmutată în mod ştiinţific, pe urmă radiată corespunzător acesteia, iar ca o consecinţă, raza va pătrunde în câmpul de respiraţie al elevului pentru ca, în cele două sanctuare ale elevului, să poată fi efectuată munca prin care, fie din simpatie, fie din antipatie, va fi pricinuită o „mare vâltoare".

Aceasta este caracteristica metodei cu care Fraternitatea influenţează elevul. Efectul Fraternităţii exercitat în sanctuarul inimii îl numim dezvoltare mistică, iar efectul exercitat în sanctuarul capului îl numim dezvoltare magică. Ştiinţa, cu care sunt realizate aceste două efecte, este numită artă regală. Puterea, cu care este înfăptuită această artă, este înţelepciunea divină, fructul Pomului Vieţii.

Această graţiere divină este prezentă pentru oricine care, distrus de el însuşi, doreşte să se ridice din troaca porcilor plină cu tescovină şi să pornească spre regăsirea patriei pierdute.

În urma celor spuse, trebuie să constataţi următoarele: marii trimişi ai Fraternităţii cereşti, cei pe care noi îi numim fondatorii religiilor, în principiu, nu au întemeiat nicio religie, nu au ctitorit nicio biserică, nici cărţi nu au scris, nu

au alcătuit doctrine şi nu au înfiinţat şcoli de misterii. Cu toţii au adus omenirii acelaşi mesaj: din propriul corp, din personalitatea Dumneavoastră, în microcosmosul propriu trebuie ca să zămisliţi un templu; în propria stare de existenţă trebuie să creaţi o biserică. Cu alte cuvinte: trebuie să faceţi tot posibilul ca, în sanctuarul inimii, să puteţi recepta în mod corect impulsul Fraternităţii cereşti; trebuie să sfinţiţi întreaga personalitate a Dumneavoastră până la a face din ea o şcoală spirituală intimă, capabilă de a înţelege perfect impulsurile Fraternităţii în sanctuarul capului.

În caracterizarea metodei Fraternităţii Universale se pot diferenţia clar cele patru raze. De sus în jos, acestea sunt:

1. raza înţelepciunii universale;
2. ştiinţa enigmatică a ritmului;
3. raza elementului magic, ceea ce este intrarea înţelepciunii în sanctuarul principal cu ajutorul ritmului;
4. raza elementului mistic, adică consolidarea înţelepciunii lui Dumnezeu în sanctuarul inimii prin intermediul ritmului.

În această lume, trei dintre aceste raze sunt imitate, iar din această cauză, cea de a patra este oprită în mod ermetic din faţa acelora care încearcă să imite una dintre cele trei raze. Cele trei imitaţii sunt denumite: artă, ştiinţă şi religie.

În primul caz, ritmul divin este imitat în multele „temple" ale artei. Aici, aproape fără nicio excepţie, se prezintă ritmul sferei de reflexie.

Cu cea de-a doua imitaţie se întemeiază şcoli spirituale, pentru a exploata cunoştinţele magiei.

Din cea de-a treia imitaţie trăiesc bisericile, ce se află în haosul experienţelor şi în conflicte disperate una cu cealaltă.

Toate cele trei imitaţii ale razelor sunt fără folos şi totodată foarte periculoase, căci reţin omenirea de la singura Cale şi Adevărata Viaţă.

Este necesar ca în propriul microcosmos să construiţi

atât un templu, cât şi o şcoală spirituală. Această dublă Cale o denumim sfinţire şi francmasonerie. Ea nu este invenţia Rozacrucii moderne. Chiar şi Lao-Tse a vorbit de acest drum dublu; o mărturisesc şi celebraţiile Phree ale lui Hermes Trismegistul.

Dacă un astfel de om căutător va deveni cu adevărat membrul Bisericii Universale, devenind cu adevărat elevul Fraternităţii Universale, atunci, la un moment dat, va intra în contact cu însăşi arta regală. Va pătrunde deci, la ştiinţa ritmului Pomului Vieţii. Cel care are urechi de auzit, să audă! În acest ritm, va deveni o nouă ramură pe Pomul Vieţii, se va cufunda în Abisul Cunoaşterii şi va sta împreună cu ceilalţi pe Calea slujirii.

Sperăm şi ne rugăm să vină vremea când toţi fraţii şi surorile vor construi această biserică şi această şcoală, pătrunzând astfel la veşnica frumuseţe a artei adevărate, ca să se poată îndeplini spusele din Isaia, 11.9: *„Căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă.”*

IX

Fiicele Pământului Sfânt

Datorită faptului că raza de acţiune a Şcolii Spirituale atinge de mai multă vreme sfera de lucru a Fraternităţii din Shambala, noi fiind socotiţi ca slujitorii demni ai Şcolii, puteam arunca o privire asupra activităţii ei, pentru a fi capabili de a înţelege, într-o oarecare măsură, modalităţile ei de exprimare. Nu putem deci ţine secretă, în faţa elevilor noştri, descoperirea că pe teritoriul acestei Fraternităţi măreţe se dezvoltă două raze uşor de distins. În această privinţă, putem vorbi despre o forţă spinală hierofantică şi despre o forţă astrală hierofantică.

Hierofanţii liniei masculine sunt activi prin intermediul forţei spinale, iar hierofanţii liniei feminine sunt activi prin intermediul puterii astrale. Focarul forţei spinale este sanctuarul principal din microcosmos, în timp ce focarul forţei astrale este sanctuarul inimii.

În limbajul înţelepciunii universale, forţa spinală, în colaborarea ei cu focarul microcosmic, este numită „Adam", iar forţa astrală, în colaborarea ei cu focarul microcosmic, este numită „Eva". Conceptul „Adam" ne atrage atenţia asupra vieţii de gândire, sediul căreia se află în sanctuarul principal. Noţiunea „Eva" se referă la viaţa de percepţie, al cărei focar se află în sanctuarul inimii. Adam mai este reprezentat şi de şarpe, deoarece sistemul spinal, care începe la sinusul frontal şi se termină în plexul sacral, are într-adevăr forma şarpelui. Eva are diferite simboluri, dar ele întotdeauna exprimă vitalitatea. Acest fapt este foarte clar şi uşor de înţeles, pentru că centrul şi focarul vitalităţii este inima.

Dacă această explicaţie scurtă şi simplă va fost de folos în formarea unei idei despre misterele lui Adam şi Eva, atunci e posibil ca multe părţi ale Bibliei, obscure până acum, să devină treptat mai uşor de înţeles.

Puterea spinală are două aspecte: una abstractă şi una concretă. Puterea spinală este o radiaţie mai fină şi mai lină decât cea astrală.

Dacă privim puterile care creează adevărul fiinţei omeneşti ca fiind o grupare ce constă din douăsprezece vederi, atunci cele mai înalte sunt puterile spinale, direct sub ele urmează cele două astrale, iar sub acestea cele patru forţe eterice cu componentele lor. Acestea formează cele douăsprezece efecte ale forţelor active în sistemul microcosmic. În limbajul înţelepciunii ele sunt numite cele douăsprezece pâini cereşti sau cele douăsprezece pâini sfinte ale templului.

La crearea oricărui sistem, în primul rând va apărea forţa spinală. Ea are forma unui şarpe încins. De la el porneşte o anumită radiaţie care atrage puterea astrală. În colaborare, aceste două forţe vor atrage şi vor face să curgă eteri în interiorul sistemului, în urma cărora, în jurul celor două puteri se face cunoscută forma.

Acum s-ar putea să înţelegeţi mai bine întâmplarea simbolică, după care mai întâi a fost Adam, din a cărui parte laterală, Domnul a luat o coastă din care s-a născut Eva, ca să-i devină ajutor. Din această colaborare, divină şi sfântă, s-a creat în sistemul microcosmic, în paradisul microcosmic al omului, o viaţă magnifică.

Colaborarea dintre forţa spinală şi forţa astrală, se înţelege, dă naştere unei personalităţi armonice, în care totul se manifestă şi se dovedeşte în concordanţă cu voinţa divină. Când însă a intervenit o disociere, o rupere, şi din această cauză colaborarea sanctuarului capului cu cel al inimii a luat sfârşit, a fost tulburată astfel şi armonia

între cele două activităţi. Astfel, nu se mai putea vorbi de legătură armonică. Despre această pierzanie spune Biblia: *„El (şarpele) a zis femeii.”*[7]

Deseori s-a dezbătut, de-a lungul veacurilor, dacă un şarpe poate vorbi. Nu este necesar să zăbovim asupra acestui aspect, căci şarpele nu are laringe şi din această cauză nu poate emite sunete. Transfiguristului nu-i este greu să înţeleagă această întâmplare. Spinala, baza radiaţiei de înţelepciune, este acea putere care conduce, acea capacitate inteligentă, cu ajutorul căreia puterea astrală poate fi receptată şi cu care se poate stabili măsura şi calitatea ei. Şarpele - simbolic deci - vorbeşte întotdeauna cu Eva.

Istorisirile străvechi atrag atenţia asupra faptului că o parte a omenirii a făcut abuz de puterile divine, s-a folosit de ele cu forţă, fapt care a tulburat armonia spinalei şi a astralei. Nu a mai fost posibil de atunci metabolism armonic şi omul decăzut s-a îndepărtat, din ce în ce mai mult, de ţara sa de origine.

Acuzările reciproce, în legătură cu Adam şi Eva, despre care am auzit atât de multe, din punct de vedere psihologic sunt adevărate şi ele, căci dacă în viaţă roţile dinţate ale structurii de organe nu se întrepătrund perfect, dând naştere unei consonanţe, atunci va lua naştere lanţul de reproşuri reciproce, dintre inimă şi cap.

Fără îndoială aţi avut deja mari aprinderi interioare într-atât, încât în decursul lor inima şi capul s-au întrecut pentru a obţine dreptul de prioritate. Astfel, inima şi capul se întăresc în eroare reciprocă şi în rău. În acest conflict dramatic se află şi dovada ştiinţifică a blestemului din Paradis. De aceea, i se spune lui Adam: *„În sudoarea feţei să-ţi mănânci pâinea”*, iar Evei: *„Cu durere să naşti copii”*[8].

Dacă din cauza încălcării legilor divine omul se exclude din înţelepciunea divină, atunci, capacitatea lui

[7] Facerea/Geneza 3.1.

[8] Facerea/Geneza 3.11 şi 3.16

de gândire, adică sufletul gândirii, se află în întuneric. Omul este deci nevoit să-şi continue drumul, pipăind şi experimentând în noaptea întunecată. Oare care dintre contemporanii noştri nu se află în acest stadiu? Ştim cu toţii, din proprie experienţă, truda şi suferinţa imensă, decepţia care trebuie învinsă, dacă nu vrem să ne scufundăm de tot în această existenţă neguroasă.

Sanctuarul inimii, izvorul puterii astrale, care este responsabil pentru asimilarea forţelor eterice creatoare şi realizatoare, bineînţeles, este legat de forţa distrugătoare a capacităţii de gândire, pentru că toate greşelile gândirii se vor răzbuna cu o realizare întoarsă pe dos. Toate acestea sunt copiii noştri născuţi în durere, care dovedesc căderea noastră în păcat, cu fiecare oră ce trece.

Dacă după cercetarea Vechiului Testament ne îndreptăm privirile acum spre începutul Noului Testament, atunci, acolo vom putea citi sau auzi despre noul Adam sau noua Eva. Eva nouă este numită Maria, iar noul Adam este Iosif, dulgherul. Aceştia sunt perfecta imagine reflectată a celorlalţi doi. Îşi părăsesc domiciliul ca să se întoarcă la locul de naştere. Despre aceasta putem citi în Luca, cap.2.

Împăratul Augustus a dat poruncă ca toată lumea să se înscrie la recensământ. Deoarece Iosif era din casa şi din sămânţa lui David, s-a dus în Iudea, în cetatea lui David numită Betleem, împreună cu Maria, soţia lui, care era însărcinată. Pe când erau acolo s-a împlinit vremea când Maria trebuia să nască, şi a născut pe fiul ei, cel dintâi născut.

Dacă transpunem această întâmplare în propria noastră viaţă, atunci auzim şi astăzi chemarea să ne lăsăm actualele cămine şi să pornim spre ţara originară. Cu alte cuvinte, trebuie să ne căim şi să ne întoarcem din plin spre viaţa cea nouă.

Precum rezultatul lui Iosif şi al Mariei a fost că din ei s-a născut Iisus, Domnul, Iisus care a fost Christosul, astfel

apare şi în viaţa omului schimbat o radiaţie complet nouă, radiaţia originară de înţelepciune. Cu aceasta, şarpelui vechi i se zdrobeşte capul şi un şarpe nou se ridică în fiinţă, şarpele înţelepciunii.

Sperăm că începeţi să înţelegeţi ceva din scopul originar al omenirii. Când limbajul universal vorbeşte despre bărbaţi şi femei, atunci nu este vorba în general despre genurile omeneşti, ci despre spinala şi astrala din microcosmos. În legătură cu aceasta dorim să mai amintim un exemplu.

Priviţi Dumneavoastră înşivă în Evanghelia lui Matei, 24.19. Când acolo este vorba despre revoluţia cosmică şi atmosferică ce se apropie şi când se dă îndrumare în privinţa lucrurilor ce trebuie făcute, atunci se afirmă şi faptul: *„Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele ce vor alăpta în zilele acelea."* [9]

Aceste cuvinte se referă la influenţa forţei astrale în viaţa fiecărui om. O revoluţie cosmică are mai multe momente critice. Ele sunt momente în care anumite forţe vor apărea cu o intensitate atât de puternică, încât, în mod armonic sau disonant, fiecare om trebuie să reacţioneze la ele.

Situaţia este, deci, că dacă receptăm în sistem puteri astrale necurate, ele în mod necesar vor fi urmate de acţiune căci, datorită naturii sale, puterea astrală provoacă efect eteric şi prin el, manifestare de formă.

Dacă am fost deci fecundaţi de o putere astrală necurată, atunci suntem legaţi de un anume proces de acţiune şi manifestare, care este greu de delimitat în timp, dar e mai mult ca sigur că, în timpul acestei legări, nu putem reacţiona în mod armonic la puterile cosmice. Avertizarea din Matei, 24.19, deci nu este adresată în primul rând femeilor care poartă eventual viaţă sub inimile lor, ci atrage atenţia fiecărui om, fără nicio excepţie.

[9] Matei 24.19.

Astfel este şi cu numeroasele declaraţii ale lui Pavel, ale căror semnificaţii, în mod regretabil, nu mai corespund textului originar. Biserica veche s-a împovărat cu un foarte mare păcat. Când Pavel vorbeşte despre relaţia bărbat-femeie, atunci nu o face cu scopul de a oferi elevilor o teologie a moralei, ci a dorit să explice relaţia efectivă dintre spinală şi astrală.

Dacă, chiar şi câtuşi de puţin, înţelegeţi cele spuse şi studiaţi Biblia în lumina celor amintite, atunci multe lucruri, greu de înţeles până acum, pot deveni clare.

Să ne reîntoarcem acum la punctul de pornire şi să repetăm faptul că din Fraternitatea Universală pornesc două raze: una masculină şi una feminină. În interiorul omului, una se îndreaptă spre activitatea astrală, pe când cealaltă se îndreaptă spre focul-spirit al spinalei. După cele amintite mai sus, este clar că armonia şi colaborarea absolută a astralei şi spinalei este exigenţă divină. Totodată este de înţeles că, deşi au munci diferite, fraţii şi surorile Fraternităţii au trebuit să atingă în colaborarea lor un grad înalt al culturii. De aceea, dorim să îndreptăm lumina asupra sarcinilor ce revin Fiicelor Pământului Sfânt.

Sarcinile acestor Fiice Sfinte sunt foarte ample, nu se pot rezuma doar în câteva cuvinte. Se poate însă spune că, printre sarcinile lor, se află influenţarea şi transformarea întregului sistem nervos, deci al sufletului emoţional al omului. Fluidul care circulă în nervi este un agent astral şi, precum ştiţi, fluidul nervos al omului circulă printr-un sistem rupt. Vorbim astfel de un sistem nervos simpatic (vegetativ) şi de sistem nervos cerebro-spinal.

În sistemul nervos simpatic se face auzit tot trecutul dialectic al omului, deci şi sângele tuturor strămoşilor săi. Cel mai mare obstacol pentru elevul dornic să păşească pe Cale, este propriul său sânge. Din cauza poverilor trecutului, puterile astrale inferioare se joacă în om fără

nicio frână, datorită acestui fapt omul nu are putere să dea vieţii sale altă direcţie.

Din acest motiv, elevul are nevoie de ajutorul *Fraternităţii Cereşti* ca să elibereze sistemul nervos simpatic de povara păcatului, pentru ca raza de înţelepciune Christos, eventual reînnoită, să găsească o unealtă receptivă pentru realizarea voinţei lui Dumnezeu.

Puterea astrală din sistemul nervos simpatic al omului dialectic este numită putere satanică. Această putere este satana din noi. Sămânţa non-divină care se asamblează în viaţa noastră prihănită este combătută de către Fiicele Pământului Sfânt, ca datorită ajutorului lor, să se poată opri o parte a fatalului blestem paradisiac: „cu durere vei naşte copii". Atingerea Mariei şi a Elisabetei de către Spiritul Sfânt este atingerea universală, ce opreşte blestemul care pedepseşte omenirea.

Dacă privim întreaga temă pe scurt, raportându-ne la cele două genuri, atunci vedem că singura diferenţă în această privinţă, dintre bărbat şi femeie, este că bărbatul este atins în spinală, iar femeia în primul rând în astrală.

Sperăm că aţi înţeles faptul că Fiicele Pământului Sfânt şi Fiii Yogăi şi ai Voinţei se ostenesc laolaltă pentru oprirea blestemului paradisiac, pentru ca să ne întoarcem cu toţii într-o zi în Casa Tatălui, în veşnica, eterna, atotcuprinzătoarea ţară a luminii!

X

Fiii Yogăi şi ai Voinţei

În capitolul precedent a fost vorba despre activitatea celor două raze, care pornesc din Fraternitatea din Shambala. Una dintre ele este activitatea hierofanţilor liniei feminine, iar cealaltă este activitatea hierofanţilor liniei masculine. Limbajul universal denumeşte una dintre ele „Fiicele Pământului Sfânt", iar pe cealaltă o numeşte „Fiii Yogăi şi ai Voinţei".

Am mai spus că hierofanţii liniei feminine sunt orientaţi în special spre forţa astrală şi muncesc cu ea, în timp ce hierofanţii liniei masculine sunt preocupaţi cu forţa spinală. Cele două raze se întâlnesc şi se adeveresc în diferitele efecte eterice.

Am dori acum să examinăm mai de aproape raza de acţiune a Fiilor Yogăi şi cu aceasta, totodată, încheiem seria conferinţelor despre Fraternitatea din deşertul Gobi.

Dacă ne orientăm în literatura universală pe teritoriul miturilor, al simbolurilor sau al Sfintei Scripturi, atunci observăm că în legătură cu Fraternitatea din Shambala este vorba despre un fiu, trei fii, şapte fii, opt fii şi la urmă doisprezece fii.

Este de fapt o mare diferenţă între existenţa Singurului Fiu, ca de exemplu la creştinii tradiţionali, sau a mulţimii Fiilor Dumnezeului într-un panteon religios. Astfel, ar fi superficial să considerăm pe autorii acestor opere şi tradiţii că ar proceda dintr-o încăpăţânare romantică, căci, dacă penetrăm până la adevăr, atunci descoperim că privirile tuturor autorilor în cauză sunt îndreptate spre unicul şi veşnicul adevăr.

Gândiţi-vă încă o dată la faptul că puterea astrală are efect în primul rând asupra aşa-numitului sistem vegetativ (sau simpatic), asupra sângelui şi a organelor producătoare de sânge. În acest circuit de putere, un rol foarte important îl joacă: inima, ficatul şi plexul solar. Fluidul astral terestru pătrunde în sistemul vegetativ sau este atras de către sistemul vegetativ, pe baza stării sângelui şi a calităţii fluidului nervos. Fluidul astral terestru curge în sistemul simpatic, măsurătoarea fiind baza stării sângelui şi calitatea sistemului nervos.

Fluidul spinal este o materie de o compoziţie mai fină şi de o vibraţie mai înaltă decât fluidul astral. În personalitate, fluidul spinal este în legătură cu sistemul nervos cerebro-spinal (central). Voinţa poate controla, în mai multe privinţe, acest sistem şi în el se exprimă gândurile şi conştiinţa omului.

Probabil că acum vă puteţi imagina într-o oarecare măsură sistemul personalităţii, de-a lungul colaborării cu cele două puteri cosmice.

Spinala, conştiinţa concentrată în sanctuarul principal, va atrage fluide cosmice spinale, care vor îndemna sufletul la considerări de gândire şi de voinţă. Această activitate va trezi tensiune în sânge şi în fluidul sistemului vegetativ, iar tensiunea va atrage fluidul astral cosmic. Această putere „foarte electrică" va defini însă asimilarea, calitatea şi corelaţia reciprocă a eterilor. Iar după asimilare, pe baza gândurilor expuse mai înainte, întregul sistem trebuie să treacă la acţiune, la manifestare.

Simbolistica sfântă a tuturor timpurilor reprezintă acest sistem nervos dublu printr-un „pom"; Biblia vorbeşte în special de pomul de smochin. Acest simbol este foarte logic, pentru că dacă privim coloana de foc a spinalei, ce se ridică din plexul sacral, ca fiind trunchiul pomului, atunci sanctuarul principal este coroana, iar cele douăsprezece

perechi de nervi ai creierului care radiază din sanctuar în corpul întreg, formează ramurile ce atârnă.

Când se vorbeşte despre Pomul Vieţii, atunci este clar că este vorba despre efectul ancestral, originar curat şi ideal al sistemului de viaţă.

Dacă se vorbeşte despre Pomul cunoaşterii binelui şi răului, atunci este clar că se vorbeşte despre efectul nesfânt al sistemului de viaţă. Din punct de vedere ştiinţific, aceste lucruri pot fi examinate cu o precizie maximă.

Dacă conştiinţa spinală speculează cu puterile mentale şi ale voinţei, atunci declanşează în mod irevocabil o perturbare în receptarea mediului astral terestru.

Fluidul astral, extraordinar de dinamic şi explozibil, provoacă în afara faptelor necurate, fermentaţie şi ruinare în sânge şi - aici se închide cercul - se întunecă conştiinţa. Această întunecare a conştiinţei este un fapt îndeplinit, iar coborârea către o degenerare definitivă a personalităţii nu mai e decât o chestiune de timp.

Înlănţuirea de roata reîncarnărilor, bestialitatea şi diviziunea conştiinţei umane, precum şi glutenul păcătos, despre care vorbeşte Karl von Eckartshausen în cartea sa „Norul deasupra Sanctuarului", sunt din toate punctele de vedere de înţeles. Dacă Dumneavoastră trăiţi în lumină şi provocaţi cu o singură greşeală întuneric, atunci, în momentul efectuării, veţi realiza cunoaşterea binelui şi a răului. Dacă însă continuaţi pe drumul păcatului şi al depravării, deformării şi alterării capacităţii divine originare, atunci pierdeţi amintirea binelui absolut şi a luminii absolute. Atunci întunericul şi răul devin sediul de viaţă al Dumneavoastră şi al omenirii. Dacă în această situaţie, omul vorbeşte despre bine şi rău ca fiind valori opuse, atunci nu este în întregime în capacităţile sale mentale. Atunci el doreşte să fie bun exact în mijlocul răutăţii. Din moment ce această omenire s-a scufundat în lumea dialecticii, atunci nimeni şi nimic nu mai este bun, precum,

foarte corect, o constată şi Biblia.

Viaţa noastră este un joc periculos, foarte înspăimântător. O parte a nopţii noastre, neagră ca bezna, o numim „bine", cealaltă o numim „rău" şi inventăm directive pentru ambele. Asemănător unui copil, care construieşte un castel în nisip cu bastioane enorme şi le populează în fantezia sa cu viaţă născocită, astfel rezervăm şi noi anumite locuri în grotele noastre de închisoare, pe care le numim după aceea „biserici". Ne imaginăm că ele ar fi bisericile lui Christos şi ne jucăm de-a viaţă mântuită, precum un copil trăieşte din plin ceea ce-şi închipuie.

Tot ceea ce există în această lume a întunericului şi nu atacă temeiurile fundamentale ale întemniţării noastre, tot ceea ce dă naştere la întuneric şi mai mare şi amână ora zorilor pentru un viitor şi mai îndepărtat, este speculaţie metafizică, filozofică, politică, socială sau economică. Astfel o biserică devine o închisoare, o invenţie o catastrofă, o reformă socială devine o piatră de moară, iar viaţa devine un iad tot mai arzător.

Cei doi copaci ai paradisului mitologiei se află deci în apropierea Dumneavoastră - atât Pomul Vieţii cât şi cel al cunoaşterii. Din smochinul sfânt am făcut un tufiş prihănit, iar mitul clasic se potriveşte atât de bine, încât Biblia se desfăşoară strălucit în faţa noastră.

Să cercetăm şarpele. El atârnă de pe smochin, trăieşte pe el. Şarpele este sufletul, conştiinţa, care trăieşte în spinală. Este clar că se vorbeşte despre şarpe, fiindcă sistemul spinal se poate într-adevăr asemui cu un şarpe.

Când Iisus Christos a spus discipolilor: *„Fiţi dar înţelepţi ca şerpii..."*[10], atunci se face referire la relaţia curată şi sfântă, originară, care a existat între viaţa spinală şi cea divină, atunci se face referire la înţelepciunea divină care a fost în unitate cu spinala.

[10] Matei 10.16

Şarpele originar al misteriilor sublime s-a degradat în reptilă, corpul de şarpe sâsâie în materie şi contaminează toate fiinţele cu otrava sa. Înţelegem deci, de ce în Biblie, se spune: „Fiţi dar înţelepţi ca şerpii", iar altă dată şarpele este numit fiinţa cea mai scârboasă.

Mai înţelegem de ce se vorbeşte despre balaur cu şapte capete, care vine din potop sau despre hidra cu multe capete, căci şarpele spinal are într-adevăr şapte capete. Ele sunt cele şapte cavităţi ale creierului, care se află în legătură directă şi organică cu tot sistemul spinal. Cele şapte lămpi, care luminează în cele şapte cavităţi, sunt cele şapte capete ale şarpelui sau ale balaurului, cei şapte ochi amintiţi în basm şi cele Şapte Căi spre Shambala.

Osteneala divină ni se manifestă ca o scenă a cărei perdele s-au tras la o parte. Privim munca superbă şi măreaţă a Fraternităţii Universale. Vedem încercările cu care doreşte să ridice în picioare şi să transfigureze omul decăzut şi personalitatea sa profanată. Pomul Vieţii, smochinul originar nemuritor, trebuie din nou ridicat şi trebuie să ne reîntoarcem în Paradisul aflat în noi.

Astfel învăţăm să înţelegem sarcina Fiilor Yogăi şi ai Voinţei, pe care şi-au asumat-o voluntar, şi înţelegem de ce aceşti fii apar în formă septuplă. Cele şapte vederi ale Voinţei şi ale Yogăi, care luminează în cele şapte cavităţi ale creierului, trebuie să se stingă. Capul vechiului şi răului şarpe, capul septuplu al monstrului trebuie strivit, ca să poată intra din nou Yoga divină, Înţelepciunea divină, iar Voinţa divină ca arhipreot să poată cârmui sistemul spinal spre transfigurare.

Cele şapte lumini se aprind, iar elevul le ţine în mâna dreaptă. Cele douăsprezece perechi de nervi vor iniţia ramurile Pomului Vieţii spre o nouă viaţă. Fluidul de viaţă nou creat penetrează în cele trei sanctuare, iar din plexul sacral, prin cele opt porţi ale sanctuarului, curge Apa Vieţii,

intră în marea din sticlă, şi nu mai există nimic ce ar putea să zdrobească această mare.

Cele treizeci şi trei de vederi ale Yogăi şi ale Voinţei, cele treizeci şi trei de porţiuni ale sistemului spinal, se ridică ca un şarpe plin de înţelepciune. Iar şarpele, care odinioară a rostit cuvântul morţii, rosteşte acum cuvintele frumuseţii, ale înţelepciunii şi ale iubirii. Fiul lui Hiram, fiul constructorului divin, a devenit rege nou născut, unicul Fiu al lui Dumnezeu, fiul şerpilor şi al leilor. Pomul Vieţii stă din nou ca un stâlp al templului lui Dumnezeu.

Sperăm şi ne rugăm ca Dumneavoastră să puteţi înţelege ceva din acest belşug, din viaţa adevărată, la care Sinele divin al Dumneavoastră a fost ales, iar din acel ajutor pe care-l primiţi prin intermediul Şcolii Spirituale, sperăm să întreprindeţi împreună cu noi călătoria de-a lungul deşertului, spre inima Gobiului.

Şcoala Rozacrucii moderne nu face parte din rândul acelor institute care răspândesc doctrine ştiinţifice, ci este o verigă din Lanţul Viu al Fraternităţii Universale. Templul Pridvorului este intarea în sala nunţii; nouă ne revine sarcina de a umple această sală cu oaspeţi şi participanţi, fraţi şi surori, cărora le spunem: „Iată Mirele, ieşiţi-I în întâmpinare!"

Cel care intră în sala nunţii, acela trebuie să posede semnul Fiului lui Dumnezeu, semnul adevăratei francmasonerii, semnul adevăratei copilării. Scriptura Sfântă spune că acest semn se face văzut pe frunte. Din punct de vedere ştiinţific, acest lucru este corect. Cel care din suflet doreşte să străbată Calea transfigurării, cel care satisface cu dăruire completă şi entuziasm strălucit cerinţele minime ale Şcolii Spirituale, acela, după o anumită perioadă de pregătire va constata o modificare în sistemul său spinal, iar în urma acesteia cei şapte fraţi, cele şapte raze ale Yogăi şi ale Voinţei, pot pătrunde în spinală.

Este de înţeles că această schimbare va fi vizibilă,

se va face văzută în sanctuarul principal, oglinda feţei o exprimă clar, şi o şi subliniază. Acesta este primul semn, semnul Fiului Omului, ceea ce este necesar ca elevul să poată participa la adevărata construcţie. Toţi cei care intră fără acest semn, aceia la un anumit moment dat vor fi demascaţi. Aici toate înşelătoriile sunt reparate inevitabil. Să înţelegeţi bine esenţa înşelătoriei. În această privinţă escroci sunt toţii cei care văd şi cunosc Calea, dar nu păşesc pe ea. Înşelători sunt toţii cei care „au credinţă, dar nu şi fapte", precum spune apostolul Iacov. Escroci sunt toţii cei care recunosc a fi adevăr tot ceea anunţă Şcoala Spirituală şi totuşi - oricum ar fi - sunt ataşaţi de viaţa cea veche.

Se ridică întrebarea dacă doriţi să schimbaţi smochinul binelui şi al răului în Pomul Vieţii. Dacă vă aflaţi în acest proces, atunci sunteţi îndreptăţiţi, atunci sunteţi meşteri constructori. Dacă vă aflaţi doar în faţa lui şi rămâneţi numai cu statul, atunci - oricum ar fi - sunteţi escroci.

În privinţa naţionalităţii sale, „evreul" biblic, de cele mai multe ori nu este izraelit; ci el este Fiul Leului, Fiul lui Dumnezeu, Fiul chemat al lui Dumnezeu. Imaginaţi-vă un om, care se află *în faţa* unui proces - deci este un înşelător - şi imaginaţi-vă un om, care se află *în* proces - deci este îndreptăţit, justificat.

În această lumină, înţelegeţi următoarea povestire din Evanghelia lui Ioan: *„Iisus a văzut pe Natanael venind la El, şi a zis despre el: «Iată, un Izraelit cu adevărat, în care nu este vicleşug.» Natanael I-a zis: «De unde mă cunoşti?» Drept răspuns Iisus i-a zis: «Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.» Natanael i-a răspuns: «Rabi, Tu eşti Fiul lui Dumnezeu, Tu eşti împăratul lui Israel!»"*[11]

Natanael este elevul care a început procesul transfigurării şi poartă semnul acestuia, după legile naturii

[11] Ioan 1.47-49

lui. Nu există deci nici înşelătorie, nici falsitate în el, ci în locul acestora o nouă conştiinţă în dezvoltare, cu ajutorul căreia este capabil să recunoască mâna de ajutor a Fraternităţii Universale.

Atât timp cât vă aflaţi încă în stadiul înşelătorului şi nu dispuneţi de conştiinţă, veţi respinge pe toţi cei care doresc să vă ajute cu o dragoste de neasemuit.

Sperăm şi ne rugăm, ca şi Dumneavoastră să vă aflaţi sub smochin, ca şi Dumneavoastră să puteţi fi numiţi *fiii septuplu încoronaţi ai şerpilor.*

„O Dumnezeu din Dumnezeu,
din care, prin care şi în care sunt toate lucrurile,
lăudăm şi preaslăvim Numele Tău,
până în Vecii Vecilor.”

Pentru un prim contact cu doctrina şi calea Şcolii Spirituale Internaţionale a Rozacrucii de Aur a fost creată o serie de ***cursuri introductive***. Aceste cursuri pot fi solicitate în scris, în limba dorită, la una dintre adresele de mai jos sau la adresa de e-mail: cursuri@lectorium.ro.

Solicitaţi cursurile introductive, fără nici o obligaţie!

Sedii:

România: Lectorium Rosicrucianum

Piaţa Victoriei nr. 32. ap. 3
cod 540052, Târgu Mureş, jud. Mureş
sau
Str. Ady Endre nr. 19,
cod 410002, Oradea, jud. Bihor

Ungaria: Lectorium Rosicrucianum

H-2528 Úny

Olanda: Lectorium Rosicrucianum

Bakenessergracht 11-15
NL-2011 JS Haarlem

De asemenea pentru informaţii introductive despre filozofia Şcolii, va rugăm, vizitaţi site-ul:

www.lectorium.ro

Cărţi din Literatura Şcolii traduse în limba română

Filozofia Elementară a Rozacrucii de Aur
Omul Nou Care Vine
Manifestarea Prezentă a Gnozei
Gnoza Egipteană Străveche I
Gnoza Egipteană Străveche II
Fama Fraternitatis
Confessio Fraternitatis
Nunta Alchimică a lui Christian Rozacruce
Misterul Vieţii şi al Morţii
Misterul Beatitudinilor
Nu Există Spaţiu Gol
Nuktemeronul lui Apollon din Tiana
Lumina Lumii
Misterele Gnostice din PISTIS SOPHIA
Noul Apel
Noul Baston al lui Mercur
Pecetea Reînnoirii
Şapte Voci Vorbesc
Fraternitatea din Şambala
Calea Universală
Marea Transformare
Gnoza Universală
Noul Semn
Trezirea
Cartea lui Mirdad
Drumul Rozacrucii
Uriaşele Semne ale Deciziei Divine
Literatura pentru copii
Micul Hoinar
Margăritar
Calul de Legănat

Cărţile se pot comanda şi expedia poştal cu plata ramburs. Informaţii despre preţuri şi comandarea lor, vă rugăm, să solicitaţi prin e-mail la adresa: info@lectorium.ro

FRATERNITATEA DIN SHAMBALA

Shambala este acel misterios centru ascuns în deșertul Gobi, de unde pleacă - spune tradișia - impulsurile care stimulează umanitatea la a regăsi originea sa, lumea Omului - Microcosmos perfect. Dar cum să deschidem cele șapte pasaje secrete către Shambala?

Nici exercișiu, nici călătorie astrală, nici tehnica ocultă nu vor putea vreodată să descopere aceste pasaje care conduc, în creierul uman, spre minunatul pineal, sediul conștiinșei universale.

A pătrunde în Shambala înseamnă a reorienta în totalitate misteriosul sanctuar al capului către marele Scop, adevărata Regalitate a omului, pentru a restabili, cu ajutorul luminii septuple, care provine din suflet, legătura cu cele șapte aspecte ale „Pământului Sfânt", domeniul său de viașă originară.

ISBN 978 90 6732 357 4